

Fabrikalardan makine sesinden önce *İşçinin Sesi* gelecek!
Yıl:14, Sayı:365, 14 Kasım 1988

İŞÇİNİN SESİ

Tek büyük işçi sınıfı!
Tek silah illegal parti!
Tek yol devrim!

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKERÊN HEMÛ WELATAN YEKBIN! BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKERÊN HEMÛ WELATAN YEKBIN! BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKERÊN HEMÛ WELATAN YEKBIN!

Eylemler şimdilik yemek boykotu vb. biçimde başlasa da, yaygın, kararlı ve militan siyasal nitelik alma yolundadır

EYLEM DALGASI GELİYOR

İşçi hareketinin gerçek düzeyini bir türlü anlayamayanlar, onu hep geri gösterenler bile şimdi yine genel grevden vb. dem vurmaya başladılar. Burjuvazinin paçaları tutuşmuştur. Bu nedenledir ki, bir yandan TBKP fırından acele çıkarılmak isteniyor, bir yandan teritoryal birlikler gibi önlemler getiriliyor, bir yandan da silahlı sol görünen ama özde TBKP'den hiç de farklı olmayan bazı örgütler öne sürülmeye başlandı.

İşçi hareketi yine yükseliyor, büyük bir dalga geliyor. Bunu herkes görüyor ve bu durum, tüm gelişmelerin eksenini oluşturuyor. Herkes adımlarını buna göre ayarlıyor.

Bu açıdan çeşitli siyasal güçlerin konumunu gözden geçirmeye, Evren'le başlayalım.

Avrupa'da atılan yumurtalar Türkiye'de olur bombalar

Evren'in, Almanya gezisinde başlattığı, muazzam "demokrasi atılımı" ve bunun yarattığı tartışma hâlâ sürüyor. Bir ara Evren "komünist" sanılmaması gerektiğini belirtmişti ve biz de hiç üzülmemesi gerektiğini, kimsenin onu komünist sanacak kadar aptal olmadığını hatırlatmıştık. Son sıralarda bir de yumurta boyutu ortaya çıktı.

Evren, kendisine "komünist Evren" diyenler çıkabileceğini yineledikten sonra, yumurta boyutunu şöyle getirmiş:

"Son gezimde, demokrasilerde olan birşeyi daha öğrendim, o da devlet büyüklerine yumurta atmak... Demokrasilerde bu olurmuş... Bu demokrasinin icabıymış. Demek ki bazen söyleniyor ya, Türkiye'de tam demokrasi yok diye, hakikaten bizde hiç çürük yumurta atılmıyor. Tam demokrasi olması için biraz da yumurta atılması lazım gerekiyor. Eğer bir gün yumurta atarsanız, o zaman diyecekler ki, 'Türkiye'de tam demokrasi yerleşmiştir'." (*Cumhuriyet*, 2 Kasım 1988)

Evren, aklınca dalga geçmeye çalışıyor ama gerçekte bu sözlerle, değil tam demokrasiye, Batı tipi burjuva demokrasisine karşı bile ne kadar tahammülsüz olduğunu dile getiriyor. Demokrasiyi yumurta atıp atmama düzeyine indirgeyerek, son sıralardaki "demokrasi atılımı"nın sahteliğini de sergilemiş oluyor. Aynı zamanda TBKP oyununu da açık ediyor.

Türkiye'yle Avrupa arasındaki farkı kapatıyoruz diye yapacakları bazı değişiklikler, gerçekten derin ve ciddi değişiklikler olsaydı, Evren aradaki farkı bir yumurta atma hakkıyla kısıtlamazdı. Bunu yaparak Evren, komünist partisine serbestlik konusunda göstermelik bir senaryo oynanacağını, buna göre TBKP'ye legalite verilmesinin, ancak bir çürük yumurta kadar fark yaratacağını itiraf etmiş oluyor.

Burjuvazinin amacı, gerçekten komünist bir partiye legal çalışma hakkı vermek değil, yükselmekte olan işçi hareketine komünist kılıf altında belki set çekebilir diye, TBKP'yi öne sürmektir. Buna hazırlanıyorlar. Nitekim TBKP davalarında yaşanan "baskılar"ın çapı giderek büyüyor, bunlara karşı "mücadele" de yükseliyor. TBKP ve taraftarları, herhalde yakında birşeyler "dayatıp, kazanmış" olacaklar. Böylece bizim de çürük yumurta atma hakkımız tanınmış olacak.

Ancak, burjuvazi şunun sıkıntısı içindedir ki, Türkiye toplumunda, yumurta atma hakkı bile tehlikelidir. Yumurtalar, yumurta kılığında el bombalarına dönüşebilir. Bu nedenle de burjuvazi, giderek daha çok huysuzlaşıyor.

Burjuvazi arıyor ama bir türlü bulamıyor

Burjuvazi, huysuz, hırçın bir arayış içindedir. Bunun yansımaları, bütün burjuva partilerin içinde, geneliyle burjuvalar arasındaki ilişkilerde vb. giderek daha açıktan, sert ve bazen de komik biçimlerde görülüyor.

Bu yıl, 10 Kasım'ları artık "matemsiz ve akılla" anma kararı aldılar. Bu karar, 1970'lerden bu yana Atatürkçülüğün giderek iflasıyla, hele ki son yıllarda neredeyse tepki görmesiyle doğrudan bağlıdır. Hatırlanacağı üzere, 10 Kasım'da saat 9'u 5 geçe sirenler öterken kimse durmuyor diye ağlaşıyorlardı.

Bu kararı aldılar, ama kararın altında yatan nedenleri ve bir geri çekilme olduğunu bildikleri için, tersi yönde gösteriş yapma çabası içine girdiler. Galatasaray'ın, 10 Kasım'a 18 saat kala kazandığı galibiyet, "Ata'yı anmanın" en güzel örneğiymiş! Böyle yaparak, yeni kararlarını da kendi elleriyle hızla iflas ettiriyorlar. Ellerine sağlık.

Bu arada, gazetelerde Mafya haberleri giderek artıyor. Yalnızca artmıyor, aynı zamanda tasnifleniyor. Senet mafyası, hayali ihracat mafyası, inşaat mafyası, TIR mafyası... Bu durum, burjuvazi arasında ilişkilerin ne kadar "sağlıklı" yürüdüğünün bir göstergesidir.

ANAP'ın içinde hava alışılmadık biçimlerde geriliyor. MKYK'daki tartışmalar, Veysel Atasoy'un tutumu, ikide bir hizip toplantıları yapılması, iki bakan arasında süren kavga, gurup toplantısında bir konuşmacının Özal'la atışması hep aynı yönde işaret ediyor. Özellikle, gurup toplantısındaki ağız dalaşı ve Özal'ın buradaki huysuz ve küstah tutumu, köşeye sıkışmışlığın güzel bir göstergesidir.

Bu arada şunu belirtelim: Burjuvazi komünist partisinin disiplin anlayışını hep liderlere sallabaşlık olarak göstermeye çalışır. Oysa komünist partisinde

disiplinin içi koca bir inanç birliğiyle, bilinçle doludur. Başka türlüsü işleyemez. Burjuvazi kendine baksın.

Asıl ANAP'taki disiplin bir gariptir. Bir yandan hizip çalışmaları sürerken, öte yandan gurup toplantıları, ilkokul bile değil ana okulu havasında geçiyor. Küçük bebeler, onları azarlayan Özal'dan çekiniyorlar, ona küsüyorlar, vb. Özal ANAP'ta pederşahi bir disiplin uyguluyor. Bununla bağlı olarak, ANAP'ta dağılma bir başladı mı, ortaya görülmedik bir keşmekeş ve pislik çıkacaktır.

Bu arada bazı DYP'liler, yeni bir parti kurmak için elverişli ortam beklerken, SHP'nin de iki bacağı biribirinden ayrılmak üzeredir. SHP, bir yandan işverenlere, öte yandan, yükselmekte olan işçi hareketinin basıncıyla, bir an önce işçilere hoş görünmeye çalışıyor. Böyle bir partinin ruh sağlığının yerinde olması zaten beklenemez. Şizofreni hastalığı her geçen gün ilerliyor.

SHP'nin, 12 Eylül önergesine ilişkin yaşadığı tartışmalar, çeşitli yönleriyle ibret vericidir. İnönü kalkıyor, orduyu, demokrasinin temel kurumları arasında sayıyor, ona saygısızlık yapmamak gerek diyor. Aynı haftalarda, SHP mecliste, "ihtilalleri önlemeye" yönelik bir yasa teklifi veriyor.

Darbeye "ihtilal" demeleri, darbelerin yasa çıkararak önlenemeyeceğini pek iyi görmemeleri bir yana, orduyu demokrasinin temel kurumları arasında gören, devrimden ölesiye korkan bir burjuva parti, ordu "demokrasiyi kurtarmak" için müdahele ederse buna hangi kafayla karşı çıkacak? Yani devrim tehlikesi mi yoksa darbe mi diye sorulursa, SHP darbeden yana tutum alır.

İşçiler SHP'nin bir burjuva partisi olduğunu ve iki yüzlü konumunu görüyorlar. SHP, ne yapsa işçi sınıfı arasında fazlaca tutunamıyor. Öyle görünüyor ki, işçiden bir de birlik demagojisiyle destek toplamayı denemek için, DSP ile birlik yolu denenebilir. Ama eğer gerçekleşirse, bu daha da çok bölünmeye temel yaratacaktır.

Türkiye gibi bir toplumda sosyal demokrat parti, ne yaparsa yapsın, doğuştan şizofrenik oluyor. Yükselen işçi hareketini engellemeye yetemiyor. Bu nedenle de TBKP'nin piyasaya sürülmesi giderek acillik kazanıyor. Ancak sosyal demokratlığın şanssızlık olduğu Türkiye'de, TBKP'nin de fazlaca şansı yoktur.

Büyük ölçekli bir hareket yaklaşıyor

13 bin işçi grevde. 11 bin işçi grev kararı aldı. Yüzbinlerce işçinin toplu sözleşmesi uyuşmazlıkta. Zonguldak kaynıyor. Binlerce maden işçisi, bir emrivakiyle karşılaşmamak için, kah sendikayı işgal ediyor, kah oradan oraya yürüyüşe geçiyor. Binlerce Belediye-İş üyesi ücretlerin ödenmemesine karşı eylem içinde. 10 bine yakın Deri-İş üyesi, grevdeki Seka işçileriyle dayanışma eylemi yaptı. Petrol-İş ve başka bazı sendika üyesi 80 bin işçi, bir süredir açlık grevi yapan Petkim işçileriyle dayanışma için yemek boykotu yaptı.

Görüldüğü gibi sayılar büyük. Hep 5 bin, 10 bin, 80 binden vb. konuşuyoruz. Ama büyüklük sayısal olmakla kalmıyor. Burjuvazi için asıl ürkütücü olan şu ki, şimdilik yine yemek boykotu vb. biçimde başlasa da, yaygın, kararlı ve militan siyasal nitelik taşıyan eylemler yoldadır.

Bu konuda Petrol-İş genel başkanı Münir Ceylan şöyle demiş:

"...Bize Başkanlar Kurulu'nda genel grev kararı aldıran, işçilerin tabandan gelen baskılarıydı. Bugün işçiler üst yönetime karar aldırmanın yetmediğini anladılar. Bundan sonra, kararların uygulattırmasında da baskı unsuru olacaklar. Biz Petrol-İş olarak, tabanda işçiler arasında gelişen bu eğilime sahip çıkmayı düşünüyoruz. Sendika olarak kazandığımız tecrübe şudur: Türk-İş amacına uygun faaliyet yapmıyor, yapamıyorsa, biz o büyüğün küçük bir parçası olarak üstümüze düşeni yapacağız. Bu anlayışla kendi işkolumuzda daha şimdiden genel birtakım eylem hazırlıklarına başladık." (*2000'e Doğru*, 6 Kasım 1988)

Münir Ceylan durumu çok güzel yansıtıyor. Gerçekten de, işçi eylemlerinin bir süredir göreceli duraklaması, işçi sınıfının kararları uygulattırmak için de baskı unsuru olma yönünde düşünce ve hazırlık süreciydi. Önce Türk-İş'e fena bir öfke duyuldu. Buradan bölünme doğabilirdi. Ama düşünce evrildi çevrildi, bölünme yönünde değil, birlik içinde Türk-İş'i zorlama yönünde oluştu. Başka bir deyişle, sendikal birlik bir badire daha atlatarak bir başarı daha kazandı.

Siyasal niteliği yüksek, yaygın, militan bir eylem dalgası yaklaştığı ve bunun rüzgarı şiddetle esmeye başladığı içindir ki, işçi hareketinin gerçek düzeyini bir türlü anlayamayanlar, onu hep geri gösterenler bile şimdi yine genel grevden vb. dem vurmaya başladılar. Çok güzel ama bu kez de bu noktada çarpıtma yapıyorlar. Ve düzey yükseldikçe yapılan çarpıtmanın verebileceği zarar da artıyor.

İşçi sınıfımız, bu eylem dalgasına, işçi komisyonlarını yaygınlaştırarak, sendikal düzeyin ötesinde siyasal merkezler yaratarak da hazırlanıyor. Bu eylemlerin taşıyacağı siyasal ağırlığı, sendikaların legal sikleti tek başına taşıyamaz. Bunu önceden bilerek davranmak büyük önem taşımaktadır.

İşçi hareketinin tartıştığı konular bunlar olunca, burjuvazinin paçaları tutuşmuştur. Bir yandan TBKP fırından acele çıkarılmak isteniyor, bir yandan teritoryal birlikler gibi önlemler getiriliyor, bir yandan da silahlı sol görünen ama özde TBKP'den hiç de farklı olmayan bazı örgütler öne sürülmeye başlandı. Bazı suikast haberleri vb. ortaya döküldü. İşkenceciyi öldürenleri de yakaladıklarını söylüyorlar.

Bunlar olacak, çok doğaldır. Biz TBKP'liler gibi, burjuvaziyi karşıt ya da partner falan görmüyoruz. Burjuvazi düpedüz düşmandır. O bize düşmanlık yapacak, işçi sınıfı da, biz de ona... Sınıf savaşı sürüyor, hızla yükseliyor. Yaşasın, bu savaşta işçinin zaferi.

S.Günbudak

İŞÇİNİN SESİ

Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir. ■ Yazışma adresi: PO Box 613 London, N16 5QB ■ Baskı: Morning Litho Printers Ltd (TU) ■ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

Geleceği TKP'miz kursun En güçlü ses *İşçinin Sesi* olsun

Merhaba yoldaşlar, TKP'de Kavganın Tarihçesi Çek-Al'larını okudukça haklılığımıza olan inancım daha da güçleniyor. 1979'larda 14-15 yaşlarında olduğum için şu anda bu belgelerin yeniden yayınlanması beni mutlu etti.

Yazılanlar gösteriyor ki, düzenle uzlaşanlar likidatör tavırlarını o zamandan ortaya koymuşlar. Eski menşevikler, bugünkü resmi sosyal demokratlar oldular. Bunların gerçek yeri burjuvanın, finans kapital odaklarının yanında, onlarla uzlaşan bir yapılanmanın içindedir. Şimdi bunlar parti tarihinde önemli bir yere sahip olan, fakat yanlış olduğunu bile bile Sovyetler Birliği'nin her yaptığını savunan yaşlı TKP'lileri kullanmaya çalışıyorlar.

İstanbul'a gittiğimde, daha önce bir tesadüf sonucu tanıştığım, 1951 tevkifatında içeri alınmış, 73 yaşında bir amcaya uğradım. 1960'lara dek parti tarihini ayrıntısıyla bilen ve yaşadıklarını duyarlılıklarla anlatan bir insan. Evine gittim. Uzun uzun sohbet ettik. Konu Yağcı-Sargın'lara gelince, ben bunun yanlış olduğunu, bunu savunmadığımı belirttim ve savunanların yanında değil, karşısında olacağım dedim. Bunu söyleyince çok üzüldü. Ben de üzüntü duydum ama içim rahattı. O insanı kandırmadım, onun duyarlılıklarından yararlanmadım, ona gerçek TKP kişiliğimi yansıttım.

TKP'mizin tarihi onurlu bir tarihtir. Bu onura ters düşen yapılanmalar tarih içinde hakettikleri yeri alacaklardır. Yürükoğlu yoldaşın şu sözleri belgimiz olsun: "Geleceği TKP'miz kursun!". En güçlü ses, *İşçinin Sesi* olsun.

Hepinize en içten sevgilerimle...

Yalçın Türe, Ankara

Sloganlarımız üniversite gazetesine konu oldu

Değerli yoldaşlar,

Geçen yaz aylarında Oslo Üniversitesi, üniversite yurtları ve Türkiyeli işçilerin yoğun olduğu Drammen bölgesinde yazılama yapıldı.

Yazılan sloganlar hakkında, Oslo Üniversitesi gazetesi *Üniversitas*'ın 5 Ekim 1988 tarihli sayısında ilginç bir yazı var. Gazetenin küpürünü ilişikte yolluyorum. Yazının kabaca çevirisi ise şöyle:

"Blindern bölgesinde duvarlara yazılan Türkçe sloganların arkasında gizli Türk örgütü TKP bulunmaktadır. Bu yazıları Norveççeye çevirdiğimiz halde gizemliğini korumakta. Niye bu bölge ve neden Türkçe yazılmış?

"Tarih-felsefe binası duvarında, 'tek silah parti, tek yol devrim - TKP-*İşçinin Sesi*' yazısı yazılmış. Fredrikke binasında 'tek silah illegal parti - TKP', matematik binası duvarında da 'yaşasın TKP-*İşçinin Sesi*' yazılmış.

"TKP, Türkiye'de illegal bir komünist partisidir ve askeri darbeden önce ülkede önemli bir konuma sahipti. *Üniversitas*'ın edindiği bilgiye göre, yazılar uluslararası kadınlar konferansından hemen önce yazılmış. Belki de TKP sempatizanları uluslararası boyutlara ulaşmak istemişlerdir."

Daha sonra yazıda, sorunun yanıtının bu olamayacağını çünkü Drammen ve Kringsja'da da aynı yazılara rastlandığını yazıyor. *Üniversitas* daha sonra, bunların açıklığa kavuşması için, Oslo Üniversitesi'nde okuyan Türk öğrencileriyle ilişki kurduklarını, fakat TKP gizli bir örgüt olduğu için, üye isim ve sayılarını gizli tuttuğu için, kimsenin eylemi üstlenmediğini belirtiyor.

Dost selamlar.

Selim Doğan, Norveç

Özeleştiri toplantısı yaptık

Değerli yoldaşlar,

Yayın organımız *İşçinin Sesi*'nde ve çeşitli iş kollarında çalışan yoldaşlar işlerinizde başarılar dilerim.

Yoldaşlar, uzun bir aradan sonra tekrar yazıyorum. Bu mektubun konusu son yaptığımız bir toplantı. Toplantıda gözle görülen eksiklerimizi konuştuk. Ben de bunları gazetemize yazmak istedim.

Açığa çıkan eksikler şunlardı:

1. Eğitimlerimiz önemli derecede kaydı.
2. Yazılı enformasyonlar çok az gelmeye başladı.
3. Gazete satışını örgütlemede çok büyük bir kayma ve durma oldu. Bu durmada atölyelerin kapanmasının da payı var ama şimdi atölyeler tıkır tıkır çalışıyor. Biz kendimizi silkeleyip harekete geçmekte geç kaldık.
4. Merkez organa yazı yazmamız çok ciddi bir şekilde kaydı.
5. Birer partili olarak yapmamız gereken işleri kafamızda ön plana almamız gerekirken, bizler arka plana aldık. Kendi özel sorunlarımızı ön plana aldık, daha fazla düşündük.
6. Dernekte olduğumuzda giriş çıkışları kontrol etmiyorduk. Dernekte olduğumuzu unutuyorduk.
7. İşten geldikten sonra, dernekte olan yoldaşlara yapılacak bir iş var mı diye sormadık.
8. Dernek içindeki genel temizlikler yapılmaz oldu.
9. Dernek nöbetleri düzenli tutulmaz oldu.
10. Dernekte dururken gelenlerle siyaset konuşmaz olduk.
11. Hedeflediğimiz işler ve eylemler değil de, günlük yapılan işler sorun olarak gündeme geldi.
12. Aile ziyaretlerimizi yapmaz olduk yeteri kadar.
13. Atölyelere gidip çalışan sempatizan arkadaşları ziyaret etmedik.

Bütün bu saydıklarım önceden yapıp da ihmal ettiğimiz işler, konulardı.

Eksiklerimizi düzeltmek, kendimizi tekrar silkeleyip, işlere daha düzgün, daha disiplinli, içten, isteyerek, sıkı bir şekilde sarılmak için yaptığımız toplantıda karar aldık. Çok da yararlı oldu. Bu durumun düzelmesi için, ben de elimden geldiği kadar, gücümün yettiği kadar uğraşacağım. Yaşasın TKP!

Zehra Yener, Fransa

Alınan canların hesabı sorulacaktır

Bildiğimiz gibi Irak, kimyasal silahlarla Kürt halkına karşı gerçekleştirdiği Halepçe katliamı sonucu 5000 Kürt'ü katletmişti.

Saddam rejimi İran ile ateşkes anlaşmasını fırsat bilerek Kürt halkına karşı kimyasal silahlarla tekrar saldırıya geçti. Binlerce Kürt katledildi, on binlercesi de Türkiye'ye sığındı.

Türkiye, önceleri ülkeye giren, sığınma talebinde bulunan Kürtleri kabul etmeyip, geri göndermeye çalıştı. Sonra, hem çıkarlarını hesap ederek, hem de geri göndermeye karşı tepkiler arttığından göndermekten vazgeçti.

Türkiye, çeşitli ülkelerden heyetlerin bölgeyi ve yerleşim birimlerini görmelerine karşı çıkarak, heyetleri kabul etmeyerek, Kürt halkına karşı kimyasal silahların kullanıldığını gizlemeye çalıştı. Böylece Irak'a şirin gözükmeye çalışırken, Kürt halkına karşı da kendi yüz karası tutumunu bir kez daha ortaya koymuş oldu.

Çeşitli ülkelerde olduğu gibi Fransa'da da Irak'ın ve T.C.'nin Kürt halkına karşı yaptığı katliamları protesto etmek için, çeşitli sol örgütlerin biraraya geldiği eylem birliği toplantıları yapıldı. İlk toplantılara PKK, Tev-Ger, FİTİB, FİB, TKP/B, Acil, TSİP, Kürt Enstitüsü, DHB, MLSPB, HDÖ, Dev-Sol, Kawa, Sosyalist-eski Partizan Yolu, Gerçek, Direniş hareketi katıldı. Toplantılar laf kalabalığı ve ağız dalaşı içinde geçti.

20 Eylül günü yapılan toplantıda Kawa'cılar bu platformdan ayrılıp HK, TKP-ML, DHB, Ekim, Mücadele Bayrağı ile ayrı bir platform oluşturacaklarını söylediler.

TKEP, TKP/B gibi örgütler de TBKP'nin dıştalanmaması için ellerinden geleni yaptılar.

Bizim bu konudaki tutumumuz açık ve nettir. 8 yıldır süren savaşta İranlı ve Iraklı, 1 milyon insan öldü. Şimdi ise bu savaşta sözümona çok barışçıl ve insancıl gözükmeye çalışan T.C. Hükümeti Kürt halkına karşı saldırılarını artırdı. Gittikçe artmakta olan bu saldırılar devrimcilerin önüne somut görevler koyuyor.

Bugün ezen ulus komünistleri ve devrimcileri olarak Kürt halkının ayrı devlet kurma hakkını savunmak, Kürt halkıyla dayanışmayı yükseltmek can alıcı önem taşıyor.

Bir yandan, Türkiye işçi sınıfına ve Kürt ulusuna karşı ihanet edenleri, burjuvaziyle anlaşarak, legallik dilenerek Türkiye devrimini satanları desteklemek, öte yandan Kürt halkına dayanışma gösteriyorum demek ne komünistliğe sığar, ne demokratlığa. İhanete ortaklık ederken, komünist geçinmek kafa bulandırmaktan başka birşey değildir. Sovyetler Birliği'nin kendilerini tanıması için elinden geldiğince uğraşan TKP/B gibi örgütler, TKP'ye *İşçinin Sesi* diyerek, TBKP'nin toplantılarda dıştalanmasına karşı çıkarak, Yağcı'ların dönüşünü destekleyerek ihaneti desteklemiş oluyorlar. Bu kadar yakınsınız, niçin siz de birleşivermiyorsunuz?

Dökülen kanların, alınan canların hesabı burjuvaziden sorulacaktır.

Tuncel Marşçı, Fransa

OKUYUN KAZANIN!

Kupon vermiyoruz. Otomobil, ev, arsa, televizyon, video, buzdolabı, çamaşır makinası, çocuk arabası, oyuncak dağıtmıyoruz

OKUYUN KAZANIN!

OKUYUCU YOLDAŞ

İşçinin Sesi'ni daha güçlü çıkartabilmek, fabrikalarla, işyerleriyle, işçi semtleriyle olan bağını derinleştirip güçlendirmek, deneyimlerinizden çıkan dersleri tüm harekete daha iyi ve daha etkili ulaştırabilmek için gazetenizi yazılarınızla, haberlerinizle, çektiğiniz ya da topladığınız fotoğraflarla besleyin.

İşçinin Sesi çalışanları

Otomobil-İş Netaş'ta yetkiyi neden ve nasıl kaybetti?

Bu gidişle Ot m bil-İş Ümraniye'de tutunamaz

Zaten Türk-İş'te birlik konusu hep gündemdeydi ama hep lafta kalıyordu. Şimdi bu en alt birimlere fabrikalara kadar indi.

Sevgili Dostlar,
Belki bu mektubu çok daha önce yazmam gerekirdi. Ancak bazı olayları zaman içinde görebiliyoruz. Otomobil-İş'in Netaş'ta yetkiyi neden ve nasıl kaybettiğini de şimdi daha iyi görebildik.

Netaş'tan atılan yüzlerce işçi, atıldıkları halde Netaş olayıyla yakından ilgilenmişlerdir. 17'den atılan temsilcileri yeri geldiğinde arayan soran bu insanlar, bu arada baştemsilci Cihangir Başkaya'nın Otomobil-İş'in Ümraniye şubesinde bey eşeği gibi nasıl yattığını, geçimini nasıl sağladığını da görmüşlerdir.

Ben uzun bir zamandır köyde idim, bir takım hadiselerden uzaktım. Ama şimdi Ümraniye'de şu düşünce hakim: Otomobil-İş Ümraniye şubesi Ali Topuz'un şubesi mi? Nedenini açıklayacağım.

Bundan 6 ay kadar önce çeşitli mahallelerde SHP delege seçimleri yapılmıştı. Bu seçimlerde SHP sol kanadının karşısındaki liste Ali Topuz'un listesi idi. SHP'nin içinde en gerici olan bu listede Cihangir Başkaya yer almıştı.

Üsküdar Ümraniye Ali Topuz'un kendi seçim bölgesi olduğundan Ümraniye'ye önem veriyordu. Ümraniye SHP ilçe yönetimine atadığı Şinasi Öktem yoluyla Cihangir'e yem atıyordu. Seni belediye reisi adayı gösteririz, desteğimizi de veririz, vb. diye. Ama en önemlisi, aynı zamanda, Netaş'ta çalışan Ünal Gedik adlı bir faşistle işbirliği yapmış, kendi listesini dağıttırıyordu. I. Ören, E. Bayraktar'ın da içinde olduğu listenin karşısında yer alan Cihangir Başkaya Ümraniye'de herkesi şaşırtmıştır. Neden bu adam değişti? Yüzseksen derecelik bu dönüş niye? Fakat bunlar, Ümraniye'de en güçlü oldukları kendi mahallelerinde bile delege olamadılar.

Bu hadiselerin cereyan ettiği günler çok önemliydi. Netaş işçilerinin bir bölümü sendikasızdı. Bunları kazanmak gerekirken, şube adeta küstürdü, çünkü Ali Topuz'un borazanlığını yapıyordu. Bu çirkin oyunları gören Netaş işçileri arasından, sendikaya üye olmak şöyle dursun, üye olanlar da istifa ediyordu. Böyle oyunlar oynanırken Netaş'ı kazanmak mümkün olamazdı.

Halbuki, 850 üyemiz varken, 400'ün üzerinde de sendikasız işçi vardı. Yani 175-200 kişi daha üye yapıldığında Netaş'ta yetki alınabilirdi. Bu şu anda da yapılabilir ama Ali Topuz'un listesinde yer alma olayı tüm insanlarımızı küstürdü. Şimdi insanlar kahve köşelerinde dertleşiyorlar. Hiç kimse Ümraniye şubesine ayak basmıyor. Şimdi 8 aydır çalışmayan, hiçbir iş yapmayan bu arkadaşımızın (Cihangir) durumu bayağı iyi. O, çeşitli yerlerde meyhaneye oturur içkisini içerken, Ali Topuz'un yeni bir taban oluşturmaya çalıştığı söyleniyor.

Şimdi Netaş'ta 200 üye daha yapılarak orada tekrar yetki istenebilir. Ama bu konuda ne merkezden bir gayret, ne de tabandan bir çalışma var. Çünkü Ali Topuz'un listesinde yer alma olayını hiçbir işçi hazmedemiyor. Ümraniye şubesinin dizginleri Ali Topuz'un elindeyken, yani, uzaktan kumandalı başkan ve Cihangir Ümraniye şubesinden uzaklaştırılmadıkları sürece Otomobil-İş'in Ümraniye'de varlığını sürdürmesi mümkün değildir.

Bizler, Otomobil-İş Netaş'ta yetkiyi kaybetti diye elimizi kolumuzu bağlayıp oturacak değiliz. Netaş'ta bir yıl, iki yıl sonrasının hesaplarını bugünden başlatıp, en kısa zamanda komitelerimizi kuracağız. Şimdi Özgüden ve onun dalkavuğu Cihangir Başkaya kendilerine kına yaksınlar.

Sevgili dostlar, Ümraniye'de Otomobil-İş'in durumu yürekler acısıdır. Netaş'ın dışındaki fabrikalarda da Otomobil-İş sempatisi hiç kalmamış. Bundan iki-üç yıl önceki gibi Otomobil-İş'e güven yok. Sanki bu mücadeleyi hep kendi aramızda verdik. Halbuki enerjimizi çok daha iyi yollarda harcar, hem daha iyi koşullarda mücadele verir, hem de kitlelere daha faydalı olurduk.

Binlerce insan fabrikalardan atıldı. Sonuçta bu atılan insanlar ne oldu? Buna bakmak lazım. Yoksa demokrasi mücadelesi veya sendikal mücadele vereceğiz diye boşuna çabalarız.

Sonra hem mücadelenin yolu Türk-İş'te birlikten geçer diyeceğiz, hem de bu konuda hiç çaba sarfetmeyeceğiz. Merkez de öyle diyor ama herkes koltuğunu koruma çabasında ay başı gelsin maaşımı alayım düşüncesinde.

Bu Türk-İş'te birlik konusunda yeni gelişmekte olan bir hareketi tekrar yazacağım. Zaten Türk-İş'te birlik konusu hep gündemdeydi ama hep lafta kalıyordu. Şimdi bu en alt birimlere fabrikalara kadar indi. Bu konuda tekrar yazacağım.

Saygılar sunarım.

Zafer Bursalı

TBKP'nin yasallık dilenciliği artık iyice mide bulandırıyor.

Demokrasi yasallık için dilenmekle değil Devrimci savaşımı yükseltmekle kazanılır

TBKP, illegallikle suçlanmaktan korkuyormuş. Hiç üzülmesinler, görüşleri tamamen legaldir. Onları illegallikle asla suçlamıyoruz.

Behice Boran, ölümünün birinci yılında, mezarı başında, "alkışlarla, karanfillerle..." anıldı (!). Bu "anma"ya katılanlarda ortak bir nitelik hakimdi o da reformistlik.

Yeni sosyal demokratlar törende, TBKP'nin "birlik kongresi"nin yapıldığını açıkladılar. "Anma"ya TBKP'nin başkan ve genel sekreterinin yolladığı mesajda, "Behice Boran'ın cenaze töreni nasıl ki rastlantı değilse, bugün TBKP isteklerinin yurdun dört bir yanından yükselmesi de rastlantı değildir" deniyordu.

Gerçekten de cenaze töreni bir raslantı değil, tıpkı dönüşleri gibi, burjuvaziyle pazarlığın bir parçasıydı. Bugüne kadar geçen zaman, bu pazarlığı daha da açıkça kanıtlamıştır. Bu nedenle, Türkiye'nin dört bir yanındaki işçi ve emekçi halkımızdan TBKP'nin kurulması için istek falan gelmiyor. Böyle bir istek burjuvalar ve burjuva "aydın"larından geliyor ama o da fazlaca yükselemiyor. Bugün Türkiye'nin dört bir yanından yükselen Türk ve Kürt halklarının devrimci savaşımıdır.

Yeni sosyal demokratlar, Merkez Komitesi açıklamalarında "gün birlik, yasallık, demokrasiyi kazanma günüdür." diyorlar. Bu beylerin günü 'yasallık' günüdür. Burjuvaziden yasallık almak için, kuyruk günüdür. Bunların tek derdi, kafalarını burjuvazinin bacak arasına sokmaktır. Demokrasiyi kazanma kılıfını bu amaçla kullanıyorlar.

İşçi sınıfımız, Lenin'in dediği gibi "... sosyalist bir partiye sahip olma hakkının tanınması için değil, iktidar için, toplumun yeni bir temelde örgütlenmesi için savaşıyor". Bu savaşı da, gerçek sınıf partisi TKP'nin önderliğinde yürütüyor. TBKP'lilerin tüm uyuz propagandalarına karşın, gerçek çıkarlarının, devrimde olduğunu, demokrasinin yasallık dilenerek değil, bu yoldan kazanılacağını biliyor ve onun için savaşım veriyor.

Aynı açıklamada şöyle diyorlar: "Toplumsal meşruiyeti olan bir partiyi kimse illegallikle suçlayamaz. Yasal olarak çalışmak isteyen bir partiye, hiç kimse çağ dışı bir hukuk mantığıyla karşı çıkamaz. Soğuk savaş dönemlerinden kalma bu çağ dışı mantığın, tarihin çöplüğüne atılması gerekiyor."

Ağlamanıza gerek yok beyler. Kimse sizleri illegallikle suçlamıyor, suçlayamaz da. Sizin bütün görüşleriniz T.C. yasaları çereçevesindedir. Hiç üzülmeyin. "Toplumsal meşruiyet"e gelince, o sizin hüsn-ü kuruntunuzdan başka birşey değildir. Sizin meşruiyetiniz toplumsal değil sınıfsaldır, burjuvazinin onayıdır.

"Biz toplumsal ilerlemenin, köklü dönüşümlerin barışçı yolunu hazırlamak istiyoruz ve açık ki, şiddeti reddediyoruz" diyorsunuz. Bunu diyerek halkın desteğini kazanacaksınız sanıyorsunuz ama yanılıyorsunuz. Halk barışçıl yoldan birşey alamayacağını çok iyi biliyor, devrim istiyor.

Bu sosyal demokrat beyler, salyalarını akıtarak, sahiplerinin koltuk altlarından, işçi sınıfını ısırmaya, ona reformist mikroplarını bulaştırarak hareketi felç etmeye ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, işçi sınıfımız bu sosyal emperyalistlerin yaygaralarına pabuç bırakmayacaktır.

Belki bu sözlerimizi Cavlı Çulfaz'ın din ve ahlak sohbetleri açısından olumsuz bulabilirler. Biz komünistler "ahlak"ın cicili sözler sarfetmek olduğuna inanmıyoruz. Biz ahlakın, "... toplumun daha yüksek bir düzeye çıkmasına ve kendini emek sömürüsünden kurtarmasına hizmet..." (Lenin) etmek olduğuna inanıyoruz. Bu ise, sizin gibi ayrık otlarını temizlemekle ve sömürü düzenini son hücrelerine varıncaya dek parçalamakla sağlanacaktır.

Evet beyler! "birlik kongre"-nizle yolunuz şimdi daha çok aydınlandı. Yolunuzda artık, karanlıkta kalmış tek bir nokta bile yok. İşçi sınıfı bu hain yolu, yolun sonunda ne olduğunu çok iyi görüyor. Burjuvazi kollarını açmış sizi bağrına basıyor.

Yaklaşan devrimci durumla, biz daha da sorumluluk isteyen görevlerle karşı karşıyayız. Her geçen saat bu sorumluluğu artırmaktadır. Yalnızca kendi kişimize karşı değil, partimize, işçi sınıfımıza, emekçi halkımıza karşı, bu sorumluluğun bilincinde olmalıyız. Bu ağır sorumlulukları bir tüy kadar rahat kaldırabilmek ancak komünist bilincimizle olanaklıdır. Ortak şiarımız, "herşey partimiz için, herşey dünya işçi sınıfı için"dir! Onu hançerlemeye kalkan her el yeninden kesilecektir.

Yaşasın TKP!
Yaşasın komünizm!

Kemal Nalçacı, İstanbul

İŞÇİNİN SESİ

R. Yürükoğlu

BOŞUNADIR BEYLER!

Son aylarda çevremizde yoğunlaşan olayların nasıl bir çerçeve içine oturduğunu, ne anlama geldiğini anlamanın parti çalışmaları açısından büyük önemi vardır. Bu yazıda bu konuyu ele alacağız.

Önümüzdeki tablonun birkaç öğesi var. Ancak tüm öğeler birlikte ele alındığında tablo tamamlanır.

Birinci öge: Avrupa Topluluğu'na girme zorunluluğu

İlk düşünmemiz gereken, Türkiye burjuvazisi için Ortak Pazar'a girmenin bir zorunluluk olduğudur. Bunu pekçok yazıda, konuşmada, röpartajlarda dile getirmiştik.

Eskiden devrimciler ilkel bir düşünceye sahipti. Ortak Pazar'a girince, onlar ortak biz pazar olacağız, Avrupa bizi mahvedecek gibi görüşler vardı. Aradan geçen yıllar iyice ortaya çıkardı ki, burjuvazi için Avrupa'yla bütünleşme ve Avrupa'nın endüstri standartlarına uyma, yaşamsal bir sorundur.

Türkiye'nin Ortak Pazar'a girebilmesi için hukuk sistemini demokratikleştirmesi gerekir. Komünist partisine de yasal çalışma hakkı vermesi gerekir. Ortak Pazar'a başka çeşit girme olanağı yoktur. Türkiye öyle bir süreçtedir ki komünist partisine yasal çalışma hakkı verecektir. Vermek zorundadır, istemeye istemeye de olsa verecektir. Bunu bir kez aklımızda tutalım.

İkinci öğe: İngiltere at değiştirdi

Şimdi bir başka öğeye, İngiltere'nin durumuna bakalım.

Açıkça görülüyor, İngitere at değiştirmiştir. Geleneksel olarak İngiltere Yunanistan'ın yanında dururdu. Tarihsel bağları var, kral ailesinden gelen bağları var, vb. Fakat son birkaç yıl içerisinde hem Yunanistan'da Papandreu'nun, İngiltere'de Thatcher'ın başta olmaları, hem Türkiye'nin bölgedeki muazzam öneminin iyice gün ışığına çıkmasıyla ve hem de Türkiye'de geniş yatırım ve proje olanaklarının doğmasıyla İngiltere Yunanistan'la arayı açtı, Türkiye'ye yaklaştı. Bunu Thatcher'ın son ziyaretinden, Evren'in İngiltere ziyaretinden anlayabiliriz.

Thatcher'ın Türkiye'de yaptığı konuşmalar gerçekten ibret vericidir. Avrupa'nın her zaman bildiği ama hiçbir zaman hatırlamak istemediği bazı şeyleri söyledi. Türkiye'nin geçmişinden, Osmanlı'nın nasıl büyük imparatorluk olduğundan ve büyük imparatorlukların yıkılmasının ne acı durumlar ortava çıkardığından vb. söz etti. Günlük deyimiyle, Türkiye burjuvazisine epey yağ çekti.

İngiltere bugün stratejik açıdan Türkiye'yle ittifaka daha büyük önem vermektedir.

Üçüncü öğe: TBKP'nin yasallaşması süreci

Üçüncü olarak bakmamız gereken öğe, resmilerimizin yasallaşması sürecidir. Nasıl bir süreç bu?

Ortak Pazar'a girme zorunluluğu, komünist partisine yasallık zorunluluğu derken, tam Kahveci Avrupa'ya çıktığı sıralarda ilk görüşmeler ve pazarlıklar yapıldı. Sonra, daha Yağcı'lar Türkiye'ye dönmeden, Özal komünist partisi kurulabilir yollu konuşmalar yaptı. Bunun üzerinde, ya baştan anlaşmalı, ya pre-emptif bir çıkış olarak, Yağcı'lar Türkiye'ye döndüler.

Yağcı'lar Türkiye'ye döndüklerinde "tutuklandılar" ve birdenbire Cumhurbaşkanı Evren ortaya çıktı, "ben varken komünist partisi olamaz, komünizme karşıyız, anayasayı değiştirtmem" yollu konuştu.

Hapishane de, bildiğimiz gibi bir hapishane olmadı. Yağcı, Avrupa'daki karısıyla telefonla konuşuyor vb. İyidir, Türkiye'nin barbar koşullarını savunmuyoruz. Daha insani bir hapis yaşamı daha iyidir, tabii isteriz. Ama öteki tutuklulara yapılmayan şeyler yapılıyor.

Bir oyun, Yağcı'ları işçilerin gözünde kahraman yapma süreci böyle başladı ve ilerledi.

Aradan bir zaman geçti, Evren Avrupa'ya çıktı. Bir de baktık, faşist Evren devrimci gibi birşey olmuş! Komünist partisi kurulmalıdır diyor, fikrimi değiştirdim diyor. Bu kez Özal susuyor. Başta Özal kurulmalıdır diyordu. Öyle bir susuş ki, şimdi de Özal karşıymış gibi bir hava yaratılıyor. Yani topu birbirlerine ata ata, alıştıra alıştıra plan ilerliyor. Komünist partisi, daha doğrusu o TBKP yasallık alacaktır.

Burada Evren'in söylediği ve hepimizin zaten bildiği, söylemese de bildiğimiz, *can alıcı* bir nokta var: *Komünist partiye evet, ama ihtilalci komünist partiye hayır. Komünizme evet, ama ihtilalci komünizme hayır!* Komünistin ihtilalci olmayanı olamaz, olursa da o komünist olamaz. Oyunun can damarı burasıdır.

Burjuvazi özünde konumunu değiştirmiş değildir. Ortak Pazar'a girmek için komünist partisi diye bir tabela astırmak zorundadır. Ancak, gerçek bir komünist partiye, devrimi namusuyla isteyen, bunun için çalışan bir partiye izin veremez ve vermeyecektir. Bu nedenle vidaları iyice sıkıştırmaktadır. Bunu nasıl yapıyor, şimdi oraya geliyorum.

Komünist partiye legalite verildiği zaman, tabelayı TBKP'liler asar ama bakarsın başkası da asar. Burjuvazinin istediği ise, ehlileştirilmiş, kendi oyununda figüran olmaya gönüllü, işbirlikçi bir partiyi, yalnızca böyle bir partiyi komünist partisi tabelasıyla ortaya çıkartmaktır. Onun ötesinde, devrimci kadrolara, ister komünist olsun, ister olmasın, eziyeti sürdürecektir.

Demek ki, bugün burjuvazi komünizmin ihtilalciliğini yok etmekle karşı karşıyadır. Gönülleri ehlileştirerek, iğdiş ederek. Devrime yeminli güçleri ise her çeşit şiddet, komplo, eziyet yoluyla.

Dördüncü öğe: TBKP soysuz bir sınıf işbirlikçisidir

TBKP her yanıyla legalist ve sınıf işbirlikçisi bir konuma girmiştir. Bazı yoldaşların iyi tanıdığı, eski bazı yakın arkadaşlarımızın yazılarından örnekler vereceğim.

"Sınıf düşmanı" deyimini artık kullanmıyorlar. "Sınıf düşmanı" artık, *"sınıf karşıtı"* oldu. Sınıf düşmanı itici, düşmanlık taşıyor, kötü! Sınıf karşıtı diyeceğiz. İşçi sınıfını ezen, sömüren, cebindeki parayı çalan, çocuğunu muhtaç durumda bırakan o burjuvaziye biz düşman gözüyle bakmayacağız!

Sonra, *"burjuvaziyle aynı gemideyiz"* diyorlar. Aynı gemideysek, onlar batarsa biz de batarız, değil mi? Bunu söylemek istiyorlar. Hayır, birlikte denizdeyiz ve o gemide değiliz. Birlikte denizdeyiz ve o bizim sırtımıza basarak, bizi boğulmaya iterek nefes alıyor. Onu aşağıya itmeden bizim kafamızı sudan çıkarıp nefes almamıza olanak yoktur. Onlar battıkça biz çıkacağız. Biz battıkça onlar yukarıda duruyor. Aynı gemide değiliz! Ya onlar yukarıda, biz aşağıda. Ya biz yukarıda, onlar aşağıda.

Aynı gemide olma masalı, derin ulusçu bir bakış açısını yansıtmaktadır. Türk ulusu olarak bakarsan, sınıf düşmanlığını unutursan, o zaman aynı gemideyiz dersin. Yok! Her ulusta iki ulus var. Bir işçiler, bir de burjuvalar var.

Bir başka yazıda, Marksizmin kesin bilgileri olmadığı, Sokrat'ın ne doğru söylediği yazılıyor. (Sokrat ölürken, 'bildiğim bir tek şey varsa o da hiçbir şey bilmediğimdir' demiş.)

Çok ilginç birşey daha, "sınıf karşıtımızla ortak noktalar bulmalıyız" deniyor. Önce sınıf düşmanı karşıt oldu, şimdi de ortak noktalar bulacağız. "Farklılıklarımızı öne çıkartmayalım, ortak noktalar bulmalıyız"! Ve devam ediyor, sınıf karşıtımızla ortak noktalar bulursak, bir-iki tane general de bir daha darbe yapamazmış! Görüyor musunuz? Faşizmin, 12 Eylül'ün gelmesi, bir-iki generalin aklına eserek oluyormuş.

Parti tarihini yeniden yazıyorlar. Bir ömür boyu komünistlerin oportünist ve likidatör diye doğru olarak değerlendirdiği insanlar, bugün partinin gerçek liderleri oluyor. Rasih Nuri İleri'nin, Şefik Hüsnü'nün, Mihri Belli'nin, Hikmet Kıvılcımlı'nın siyasal kimliklerini bizler biliyoruz. Bunlar her açıdan partinin dışına düşmüş, oportünist kadrolardı. Partiye düşmanlık beslemişlerdi. Bunların bazıları, parti illegal çalışıyor diye, partiyle bağlarını koparmışlardı. Rasih Nuri İleri'ye 10 Eylül konuşmasını yaptırıyorlar. Rasih Nuri partimizin tarihini yazıyor!

Ve de tabii, Marksizmin tüm temel tezlerini de değiştiriyorlar. Proletarya diktatörlüğü, enternasyonalizm vb. kalktı, yok oldu.

Uzun sözün kısası, TBKP, burjuvazinin, komünizmin (ki bir tane komünizm var o da ihtilalci komünizm) "ihtilalci" bölümünü düşürmek için, burjuvazinin isteğine her yoldan yanıt veriyor. Dolayısıyla kendisi de komünist olmaktan çıkıyor. Çeşitli bağlılıklar nedeniyle hâlâ o partide duran değerli insanlara yazık. Ama işin bir yanı böyle gidiyor.

Beşinci öğe: Ama yolundan dönmeyenleri ne yapmalı?

Öte yanda başka güçler var. Bunlar ne olacak? Marksizmin özüne, sözüne, ruhuna sadık kalanları nereye koyacaklar? Ha, onları ise, yasaları değiştirmeden önce olabildiğince yıkmak, susturmak gereklidir. Yoksa, bir TBKP'ye bakarak yasaları değiştirirlerse, o kapıdan başkaları da girer. Oyunun bir yönü, TBKP'yi gittiği yolda daha da ilerletmekse, öteki yönü, gerçek komünistleri olabildiğince zayıflatmak, yok etmektir.

Bu devrimci güçler arasında bizim özel bir yerimiz vardır. Kendimizi ne büyük, ne küçük görüyoruz. Hem tarihsel ve örgütsel nedenlerden, hem Türkiye'ye getirdiğimiz stratejiden dolayı, bizim devrimci kesimler arasında özel bir yerimiz, hele komünizm açısından çok özel bir yerimiz var.

Konunun başına dönersek, İngiltere'nin at değiştirdiğini de hatırlarsak, bunlar başımıza neden geliyor diye hiç meraklanmayın. Böyle birşeyi bekliyorduk. Bu olmazdı, başka şey olurdu, ama üzerimize yoğun bir baskı bekliyorduk.

Olayları duyduğumuzda ya bir provakasyondur, ya fabrikasyondur, ya da bazı kişiler bazı şeyler yapmışlar ve bu partinin üzerine yıkılmaya çalışılıyordur dedik. Şimdi aradan zaman geçti, bilgiler arttı. Sanıyorum, bazı kişiler, bazı işler yapmışlar. Ben o kişileri hiçbir şekilde suçlamam. Haklarında hiçbir kötü sözü hiçbirimizin ağzından kimse alamaz. Ama yapılanların partimizle bir ilgisi yoktur. Üzerimize gelecek olanlar, bu olayı bir fırsat olarak kullanmışlardır. Olmasaydı, birşey bulurlardı.

İngilizlerin deyimiyle "fairfight" diye birşey var. Türkçesi, hakkaniyetli kavga, kuralları koruyarak kavga. İngilizler geleneksel olarak bununla ünlüdürler. Fakat, tutuklamaların başından beri polisin hiç de kurallı bir kavga yürütmediğini görüyoruz. Oyunun kurallarının dışına çıkıyorlar. Suçluları yakalarlar, ona kimse birşey demiyor. Ama işyerinin ilişkide olduğu şirketlere gidip, biz orayı kapatacağız demek olmaz. Buna kimsenin hakkı yoktur. Ne polisin, ne başkasının. Kapatacaksan kapat. Ama kapatmadan kapatacağım demek kapatmadan batmasını sağlamak anlamına gelir... Sonra, polis tehditler savuruyor. Şöyle yapacağız, böyle yapacağız, bunların başı şudur, budur. Bunlar çizgi dışı şeyler, ne oluyor?

Buraya dek değindiğim her öğe birlikte anlatıyor ki, bu baskı gelecekti. Bir vesile bulmuşlar o kadar!

Tabii bu durum korkakları ve moralsizleri ayıklayacaktır. Gayet tabii. Ve bir örneği de çıktı. Umalım ikincisi çıkmaz.

Bu örneğe açıkça korkak ve kalleş diyeceğim. İnsan olan böyle davranmaz. Siyasetten de soğusa, (ki olabilir, insan halidir, futbola merak sarar, siyasetten soğur) der ki, "yoldaşlar ben siyasetten soğudum, ben bırakıp gideceğim, ama sizin dar gününüzde bırakmam, bunu atlatana dek sizinleyim, bilin bu iş düzlüğe çıkınca gidiyorum." İnsan olan bunu der.

Bu ülkenin adı Türkiye Bu partinin adı Türkiye Komünist Partisi

Bu yıl ülkede enflasyon oranının %80'nin üzerinde olacağı öngörülüyor. Ekonomi derin bir bunalıma gidiyor, Özal'ın can simidi ihracat dar boğazda. Sabit gelirli emekçi insanların nasıl geçindiği artık Avrupa'da merak konusu.

Hiçbir sınıf işbirlikçiliği bu koşullara dayanamaz. SBKP güdümlü yeni sosyal demokrasi de dayanamayacaktır. Dünya işçi tarihi birkaç kez oportünist salgın yaşadı, Marksizmin reddine şahit oldu. Ama bunlar uzun sürmedi. Kapitalizmin çıplak ve soğuk gerçekleri, kendini en iyi tanıyanın gerçek düşmanı Marksizm-Leninizm olduğunu bir daha bir daha kanıtladı. Yine öyle olacaktır.

Komünistler olarak, bizler bu kavgaya ne yaptığımızı bilerek girdik. Nelerle karşılaşacağımızı bilerek, hevesle, sevgiyle, coşkuyla girdik. Aynı mutlulukla yürüyoruz, yürüyeceğiz, sonunu da göreceğiz.

Biz Türkiye Komünist Partisiyiz. Biz Türkiye işçi sınıfıyız. Biz halkız. Biz yenilmeyiz. Pir Sultan'ı astılar, dövüşünü durdurabildiler mi?

Sonunda burjuvazinin iki yönlü hevesi de kursağında kalacak, topraklarımızda devrimin çiçekleri açacaktır.

Burjuvazi TBKP'yi komünist diye yutturabilmek için, eski komünistleri TBKP'ye yamamaya çalışıyor. Onların yeri TKP'nin cephaneliğidir.

Eski tüf kler TBKP için at ş etmezler

Eski tüfekler, silah olarak kalacaklarsa, TBKP için ateş edemezler. Çünkü TBKP ateş etmek değil, beyaz teslim bayrağı çekmek istiyor.

Nurten Keskin

Milliyet gazetesinde, 9-18 Ekim tarihleri arasında, Atilla Akar tarafından hazırlanan, " 'Eski tüfek' sosyalistler" adlı bir yazı dizisi yayınlandı.

Partimizin tarihiyle ilgili pek çok yalan yanlış bilgi de içeren bu dizinin gerek hazırlanışı, gerekse böyle bir yazının bugün yayınlanması çeşitli amaçlar taşıyor. Bu amaçların en başında da, burjuvazinin legalize etmeye çalıştığı sahte komünist partisi TBKP'ye bir zemin, bir fon yaratma çabası geliyor.

Yazı TBKP'yi TKP'nin bir devamı gibi gösterip, ona komünistlik payesi vermeye çalışıyor. Eski TKP'lileri TBKP'nin arkasındaymış gibi göstermeye çalışıyor. Hatta öyle ki, konuşanların TBKP'yi övmesi için yazar özel olarak sorular soruyor. İçlerinden birkaçı, TBKP'nin legalleşme çabalarını olumlu bulduklarını söylüyorlar. Ama geneliyle eski komünistlerden, TBKP'ye yazarın istediği destek ve övgü çıkmıyor. Dizide bunun güzel bir örneği de var:

" 'Komsomol', 'yeniler'e karşı biraz kırgın görünüyor. Konuşmalarında ortaya çıkıyor bu: 'Zaten aradaki çelişki de bu, onlar, biz eskileri karaladılar, yeni TKP'liler, İsmail Bilen falan...

" 'Ama Bilen'in ölümünden bu yana, bugünkülerin böyle bir tavrı yok galiba...' diyecek oluyorum. Hemen, 'belki bunlar inanmış kimseler, ama ben evvela bizi niye dışladıklarını soruyorum, bana bunun hesabını versinler!' deyiveriyor. Fazla zorlamıyorum." (*Milliyet,* 12 Ekim 1988)

Yazara bakın. Araştırma yapıyorum ayaklarında, sanki TBKP propagandası yapmaya gitmiş adamların evlerine. "Fazla" değil, yalnızca biraz zorlamış (!), TBKP'liler hakkında iyi laf etsinler, onlara dostça baksınlar diye.

Atilla Akar aynı zamanda TBKP'lilere de taktik veriyor. Onları dışladığınız için size küskünler, gönüllerini alın, yaklaşmaya çalışın ki sizi eski TKP'nin bir devamı gibi yutturabilmemiz daha kolay olsun demek istiyor.

Ancak yazı dizisi ne TBKP'yi TKP'nin devamı gibi gösterme, ne de eski komünistleri TBKP'ye zemin yapma amacına ulaşamıyor. Çünkü eski komünistlerin söyledikleri, doğrusuyla yanlışıyla onların TBKP çizgisinden ne kadar uzak olduklarını gösteriyor. Biraz ileride bunun örneklerini vereceğiz.

Burjuvalar tarihe "ışık tutarsa"

Yazı dizisinde parti tarihimize ilişkin pek çok çarpıtma var. Hem yazarın, hem de TKP adına konuşan, ama gerçekte TKP düşmanı olan kişilerin çarpıtmaları var. Rasih Nuri İleri gibilerinin kendi çarpık bakış açısını yansıtan, Vedat Nedim Tör gibi tescilli polis ajanlarına oportünist diyen, Kemal'in kurdurduğu sahte komünist partisini parti tarihimiz içinde ele alan çarpık yorumları var. Biz bunların hepsine değinmeyeceğiz. Ama birkaç nokta var ki, aynı zamanda TBKP'nin elçisi gibi görev yapan yazarın kimliğini ve amacını göstermesi açısından önemli olduğu için, üstünde durmakta yarar var.

Yazar dizinin giriş bölümündeki açıklamada bu dizinin kapsamlı bir kitap çalışmasının belli bölümlerini içerdiğini ve toplumsal tarihimizin belli bir kesimine "ışık tutmayı" amaçladığını söylüyor. Ve bu çalışmanın ekseninin ister istemez Türkiye Komünist Partisi olduğunu belirtiyor. Yani TKP tarihinin belli bir bölümüne ışık tutma iddiası taşıyor (!). Ama yazı dizisinde çoğu zaman ortaya ışık tutma yerine karartma çıkıyor.

Atilla Akar, "Eski tüfek"ler dizisi içinde polis ajanı Aclan Sayılgan'ın da görüşlerini veriyor. Polis ajanlarını eski komünist gibi gösterebilmek için ancak burjuva bir "bilimsellik" gerekirdi. Nitekim Aclan Sayılgan'ın da bu dizide yer alacağını öğrenen eski komünistler bu duruma tepki gösteriyorlar ve bazısı da konuşmaktan vazgeçiyor. Yazar bunu şöyle anlatıyor:

"Aclan Sayılgan ve Ömer Lütfü Tuncay, 1951 Tevkifatı'ndan bahsedildiğinde, adları sık sık geçen iki kişi... Bu kişileri konuşacaklarımız listesine alacağımı söylediğimde, bazı eski tüfekler, 'Ne işleri var onların orada?' diye tepki gösterdiler. Hatta konuşmamam doğrultusunda bazı önerilerde bulundular. Bir bölümü, sırf bu yüzden çalışmaya katılmadı ya da çekildi." (*Milliyet,* 17 Ekim 1988)

Bu durum, burjuva ajanlarına, parti düşmanlarına karşı bugün partimizdeki uzlaşmaz tutumun kökünün nerelerde yattığını da ortaya koyuyor. Bu eski tüfekler partimizdeki daha pek çok güzel geleneğin de yaratıcıları olduklarını ortaya koyuyorlar. Bunun örneklerine biraz sonra geleceğiz.

Atilla Akar, yazı dizisinde, TKP'nin mıncıklanmaya oldukça elverişli olan tarihini olabildiğince mıncıklıyor. Polisiye yanları öne çıkarıyor. Dizinin sonunda, okuyucunun kafasında, kim polisti, kim değildi sorusundan başka birşey kalmıyor ve üstelik bunun da cevabı Aclan Sayılgan örneğinde olduğu gibi ters veriliyor. Yazar TKP tarihi hakkında kafa karışıklığı yaratmak için özel bir çaba sarfediyor ve eski komünistleri de buna alet etmeye çalışıyor.

TKP 68 yıllık gelenektir

Çeşitli nedenlerle parti dışına düşmüş olan bu yoldaşların çoğunun, partilerinden sözederken hâlâ içleri titriyor. TKP'nin geleneklerinin ne kadar güçlü olduğu onların söyledikleriyle bir kez daha ortaya çıkıyor. Partili değiller ama parti ruhu taşıyorlar. Hemen hepsi sosyalizme inançlı. Buna birkaç örnek verelim:

Eski komünist İsmet Selimoğlu hareketin biraz uzağında kalmaktan dolayı kendi kendine hem kızdığını hem de utandığını söylüyor ve şöyle diyor:

"Sanmayın düşüncem değişti, hâlâ sosyalizme inanıyorum, ancak pratiğin uzağındayım." (*agy,* 16 Ekim 1988)

Emin Atılal da şunları söylüyor:

"65 yaşındayım, ümidimi hiç kırmadım, hep sosyalizm gelecek diye yaşıyorum. Ben ölsem de muhakkak olacak bu iş!" (*agy,* 12 Ekim 1988)

Hasan Kaşarcı vasiyetini şöyle açıklıyor:

"Ben bu işte sonuna kadar varım. O kadar varım ki, öldükten sonra cami mami istemem... Cesedimi doğrudan, imamsız gömsünler. Ve ondan sonra diyorum ki, tüm dostlar bir meyhaneye gidip içsinler. Tek vasiyetim budur!" (*agy,* 11 Ekim 1988)

Bu sözleri söyleyen onurlu insanlarla TBKP'liler arasında bir benzerlik var mıdır? Onlar Behice Boran'ın cenazesini cami önünden kaldırmaktan ve Türk bayrağına sarılı tabuta koymaktan hiçbir utanç duymadılar.

Eski komünistlerden İdris Erdinç de yoldaş kelimesinin komünistler için taşıdığı derin anlamı şöyle anlatıyor:

"Hemen falakaya yatırdılar. Günlerce, sabah akşam... Artık öyle bir yere geldim ki, dayanacak halim kalmadı. Ve bir ara karar verdim, kendimi öldüreyim dedim. Hele en son öyle bir dayak oldu ki, kendi kendime 'İdris yoldaş gidiyorsun' dedim. Fakat o yoldaş kelimesi beni öyle duygulandırdı ki, dayandım." (*agy,* 12 Ekim 1988)

TBKP'lilerle TKP'lilerin — eski ya da yeni — görüşlerinin, tutumlarının taban tabana zıt olduğunu bütün bunlar gösteriyor.

Eski tüfeklerde, doğrusuyla yanlışıyla komünist formasyon var. TBKP'lilerde ise sosyal demokrat formasyon!

Milliyet'in yazı dizisinde yer alan eski komünistler yanlış şeyler de söylüyorlar. Ama bu kadar yıl parti dışına düşmüş olmalarına rağmen, onların yanlışları, TBKP'nin yanlışlarının yanında kızıl komünist kalıyor. İsmet Selimoğlu'nun Kemalizm konusunda söyledikleri böyle bir durumu gösteriyor. Atilla Akar, Selimoğlu ile bu konudaki konuşmalarını şöyle aktarıyor:

"Selimoğlu, 'Kemalizmi gerçekte biz savunduk. Atatürkçüyüm diyen insanların hepsi, gerçek Atatürkçü değil' diyor. 'Mahkeme savunmamızda da biz Kemalistiz diyorduk. Hatta savcı kızıyor, bırakın şu Kemalizmi filan yahu, diyordu.'

"İsmet Selimoğlu da, çağdaşlarının çoğu gibi Kemalizmle sosyalizm arasında pek bir çelişki görmüyor galiba. Israrla sordum: 'Gerçekte çelişmiyorlar mı?' O da, 'Baştanbaşa çelişiyor tabii. Ama o devrede antiemperyalizm bizi cezbediyordu ve biz böyle savunmaya mecburduk' derken, 'Peki gerçekten inanarak mı?' diyecek oldum; o da, 'Ben şahsen inanmazdım' diye samimi yanıtını verdi." (*agy,* 16 Ekim 1988)

Eski komünist Selimoğlu, gerçekte Kemalist olmadıklarını, ama taktik icabı öyle göründüklerini söylüyor. Bu yanlış ama, yine farklı bir yanlış. TBKP'liler artık taktik icabı falan değil gerçek Atatürkçüdürler.

Eskisiyle, yenisiyle, eğrisiyle, doğrusuyla TKP 68 yıllık bir gelenektir. Bugünkü konumları ne olursa olsun eski tüfekler de bu geleneğin bir parçasıdırlar. Ancak TBKP başka birşeydir. Onun TKP ile hiçbir ilgisi yoktur. Burjuvaziyle uzlaşan, faşist Evren'in icazetiyle yasallaşan bir partinin komünistlikle alakası olamaz.

1 Ağustos genelgesi tutuklu ve hükümlü devrimcilerin mücadele azmini artırmaktan başka bir işe yaramıyor

Yalnızca ceza vl ri değil, Türkiy kaynıyor

Üzerinden aylar geçmesine rağmen, burjuvazi 1 Ağustos genelgesini cezaevlerinde uygulayamadı. Eski tüzük gibi, bu genelge de paçavra haline geliyor. Devrim güçlerinin burjuvazi karşısında attığı ileri adımlar burjuvaziyi çileden çıkarıyor.

B. Efeoğlu

"Cezaevleri kaynıyor". Burjuva gazeteleri, Adalet Bakanlığı'nın tutukluların mücadeleyle kazandıklarını almaya yönelik, 1 Ağustos 1988 tarihli genelgesine karşı cezaevlerinde gittikçe yaygınlaşan açlık grevlerini bu başlıkla veriyor.

Tüm cezaevlerine yayılıyor

Burjuvazi, devrimcilerin tünel kazarak kaçmasından sonra, bir daha böyle olayların olmaması için baskılarını artırdı. Tutuklu ve hükümlüler, bu baskılar karşısında geri adım atmadıkları gibi, tünel bulunan cezaevlerinin sayısı gittikçe arttı. En son, bir de, Diyarbakır Özel Tip Cezaevi'nin çevresindeki evlerde tünel bulundu.

Son açlık grevlerinin ilk başladığı yer Bursa Özel Tip Cezaevi oldu. 1 Ağustos tarihli genelge henüz uygulamaya sokulmamışken, 23 Ağustos tarihinde, bir gardiyanın tünel kazılıyor ihbarı yapması üzerine, yaklaşık 30 saatlik arama sonucunda burada da tünel bulundu. 20 metrelik tünelin bulunmasından sonra, yetkililerin kazanılmış haklara el atmaya girişmeleri üzerine tutuklular tepkilerini yükselttiler.

Tünel bulununca, önce tutuklu ve hükümlüleri katlara bölerek havalandırmaya çıkarmaya başladılar. Kazanılmış hakları gaspetmeye yönelik uygulamaların gelmekte olduğu kolay anlaşıldığından hava hemen gerildi. Bunun hemen ardından 1 Ağustos genelgesi uygulanmaya çalışıldı. Daha da gerilen hava, tutuklu ve hükümlülerin açlık grevine başlamasıyla delinmeye başladı.

"Cezaevlerinde disiplin sağlanması ve farklı uygulamaların önlenmesi" başlığını ve Adalet Bakanı Mehmet Topaç'ın imzasını taşıyan genelge, en başta, 139. madde değişene kadar tek tip elbise uygulamasının sağlanmasını istiyor. Genelgedeki tanım şöyle:

"Her ne kadar Tüzüğün 139. maddesi hükmü ile hükümlü ve tutuklulara tek tip elbise giyme mecburiyeti getirilmiş ise de, bilahare yapılan açıklamada tutuklulara tek tip elbise giydirilmesinin mecburi olmayabileceği belirtildiğinden, bu konuda mevzuat değişikliği çalışmalarına başlanmış olup, sonuç alınıncaya kadar yasal zorunluluk nedeniyle Tüzüğün 139. maddesi hükmünün uygulanmasının sağlanması konusunda azami hassasiyet gösterilecektir."

Sonu Yıldıran gibi bitesice Mehmet Topaç'ın, görevine gelir gelmez yapmaya çalıştığı, devrimciler tarafından paçavrası çıkarılmış cezaevi tüzüğünü allayıp pullayıp, biraz da koşullara uyarlayıp yine devrimcilerin önüne sunmaktan başka birşey değil. Nitekim, sonraki günlerde Topaç, "mevzuat değişikliğinden" tek tip elbisenin renginin, şeklinin değiştirilmesini kastettiklerini açıkladı.

Birçok şehit vererek, burjuvazinin cezaevlerindeki uygulamalarını yıkan, tüzüklerini paçavra durumuna sokan devrimciler için bu kabul edilir birşey değildi. Ve Bursa Cezaevi'nin başlattığı açlık grevi bir bir yayılmaya başladı. Eskişehir, Aydın-Nazilli, Amasya, İstanbul, Bayrampaşa, Diyarbakır, Urfa, Adana, Ceyhan, Ergani, Ermenek, Gaziantep cezaevlerinde devrimci tutuklu ve hükümlüler süresiz açlık grevine başladılar.

Birçok cezaevinde, adi suçtan bulunan hükümlüler de açlık grevlerine katıldılar. Yetkililer, direnişi kırmak için, "elebaşılarını" ayıklayıp başka cezaevlerine gönderdiler. Ama böyle yaparak "işlerini" daha da karmaşıklaştırdılar. Yer değiştiren devrimciler, gittikleri yerde oradaki devrimcilerle birleşerek direnişlerini sürdürüyorlar.

Yani, üzerinden aylar geçmesine rağmen, burjuvazi 1 Ağustos genelgesini cezaevlerinde uygulayamadı. Eski tüzük gibi, bu genelge de paçavra haline geliyor. Devrim güçlerinin burjuvazi karşısında attığı ileri adımlar burjuvaziyi çileden çıkarıyor.

Burjuvazi haklara elini süremeyecek

1 Ağustos genelgesi, tutuklu ve hükümlülere bal, şekerli su ve tuz verilmesini açıkça yasakladığı için açlık grevleri ölüm orucuna dönüştü. Birleşmiş Milletler'in, "hükümlü ve tutuklulara karşı uyulması gerekli asgari standart kuralları"na bile uymayan bu uygulamaya hekimler tepki gösterdiler.

Öte yandan, hastahanelere götürülen bazı devrimciler de tedaviyi reddederek grevlerini hastehanede sürdürüyorlar.

Açlık grevindeki devrimciler hücrelerde tutuluyorlar. Haber alınamayan devrimcilerin sayısı kabarık. İçeri eşya alımı da yasaklandığından, tutuklu ve hükümlüler greve başladıkları günkü kıyafetleri ile duruyorlar. İçeride olanlar dışarıya duyulmasın diye hemen mektup yasağı getirdiler. Yıllardır cezaevinde yaşayanların, cezaevi yaşantılarını yazmalarından daha doğal birşey olmamasına rağmen, mektuplar "cezaevini anlatıyor" gerekçesiyle geri verilmeye başlandı. Cezaevine giren gazeteler, bazı yerlerde makaslanarak veriliyor. Tutuklu ve hükümlülerin "okuması sakıncalı" haberler kesiliyor.

1 Ağustos genelgesi ile açlık grevine başlayan devimcilerin başlıca istekleri şunlar:

- Tek tip uygulaması kaldırılsın.
- Sevk zinciri takılmasın.
- Keyfi infaz yakmalarına son verilsin.
- İaşe bedelleri günün koşullarına göre artırılsın.
- Her türlü dayak, işkence tüzükle yasaklansın.
- Yayın ve haberleşmede sınırlama kaldırılsın.
- Ana dil ile konuşma serbest olsun.
- Sağlık sorunlarıyla ciddi ilgilenilsin.
- Aramalarda talan ve yağma yapılmasın.
- Baskı aracı olarak keyfi sevkler yapılmasın.
- Radyo, teyp, daktilo yasağı kaldırılsın.
- Ailelerin getirdiği yiyecekler alınsın.
- Avukatla yüz yüze görüşme sağlansın.
- Kantindeki fahiş fiyatlar piyasa seviyesine indirilsin.

Kararlı bir şekilde eylemlerini sürdüren devrimciler, "ya benim dediğimi yaparsın, ya da dışarı çıkamazsın" mesajını şantajlarla vermeyi hedefleyen genelgeyi, daha öncekileri gibi işlemez hale getirecekler. Burjuvazinin gemisi bu koca dalgayı kaldırmaya yetmeyecek. Kazanılmış haklara ellerini bile süremeyecekleri gibi yenileri de bu mücadele içersinden doğacak.

Direnenler burjuvanın kabusu, halkımızın onurudur

İçeride devrimcilerin başlattığı açlık grevlerine aileler de dışarıda eylemle destek veriyorlar. Diyarbakır'da 30'u kadın ve çoğu yaşlı olan 35 tutuklu ve hükümlü yakınının başlattığı açlık grevi sürüyor.

Meclis çıkışında tutuklu ve hükümlü yakınları Meclisi işgal ettiler. Hemen 21 kişi tutuklanıp DGM'ye sevk edildi. Meclise gelen bir devrimci yakını şöyle bağırıyordu:

"Bizim çocuklarımız niye hayvan muamelesi görüyor? Kapı altından yemek veriyorlar. O siyasi suçlu, böyle yemek yer mi? Bizim çocuklarımız dünyanın en iyi insanlarıdırlar..."

Burjuvazi tutuklamaları yaparken, işler "Meclisi işgal etmeye kadar geldiyse dikkat etmek gerekir" diye de kendi kendine telkinde bulunuyor. Gerçekten de öyle.

Açlık grevindeki yakınlarına kötü muamele, işkence yapılmasını protesto etmek için bir gurup tutuklu ve hükümlü yakını kadın Başbakanlık konutu önünde oturdular.

TAYAD'ın açlık grevlerini aktif desteklemek için düzenlediği toplantının çıkışında, oğlu ömür boyu hapse mahkum bir anne üzerine benzin dökerek kendisini yakmaya çalıştı. Oğlundan 25 gündür haber alamayan, "onun yerine ben öleyim diyen" anne, orta derecede yanıklarla kurtarıldı.

Diyarbakır'da, öğrenciler, hem tutuklu ve hükümlerin direnişlerini, hem onların yakınlarının yaptığı açlık grevlerini desteklemek amacıyla yürüyüş yaptılar. "Yaşasın anaların şanlı direnişi", "insanlık onuru işkenceyi yenecek" vb. şeklinde sloganlar attılar.

Bu arada SHP, yine yüzünü açık etti. Yakınları cezaevinde bulunan bir gurup aile ile yaptığı görüşmede SHP Genel Başkanı Erdal İnönü utanmazca şunları dedi:

"Açlık grevinde bulunanlar açlık grevinden vazgeçsinler. Açlık grevini bıraktıkları anda ben elimden geleni yapacağım.

"Ancak açlık greviyle birşey çözümlenemez. Bu bizim de gücümüzü azaltıyor." (*Cumhuriyet*, 4 Kasım 1988)

Ne yapacaksınız sorusuna ise yalan-yanlış cevap vermekten bile kaçınan İnönü, "onu şimdi açıkyamam, ancak açlık grevini hemen bıraksınlar" dedi. İnönü yanılıyor, onu dinleyen kimse yok. Ne tutuklu yakınları, ne de içerideki devrimciler. Devrimci tutuklular açlık grevini bıraksalar bile, eylem yapmayı bırakacaklarından değil, eylemi daha bir üst boyuta, tırmandıracaklarından bırakacaklardır. Sosyal demokrasinin tepkiyi söndürmek için babacan görünme çabaları halkımızın onuru olan devrimci tutukluların eylemleriyle de fos çıkıyor.

Evet, cezaevleri kaynıyor. Yalnızca cezaevleri değil, Türkiye kaynıyor. Bu kaynayan yağ burjuvazinin her köşesine kadar taşacak, onu cayır cayır yakacaktır.

Direnenler onurumuzdur!

İŞÇİNİN SESİ

Fabrikalardan makine sesinden
önce *İşçinin Sesi* gelecek!
Yıl:14, Sayı:365, 14 Kasım 1988

Tek büyük işçi sınıfı!
Tek silah illegal parti!
Tek yol devrim!

ÇEK-AL

1979 yılında partimizde büyük bir kavga patlak vermiş ve bununla birlikte derin bir ayrışma gerçekleşmişti.

TKP'DE KAVGANIN TARİHÇESİ XIV

Aramıza yeni katılan ve parti içi kavgayı yaşamamış olan yoldaşlarımız, bizden, kavganın tarihçesine ilişkin seçme bilgilerin yeniden yayınlanmasını istemişlerdi. Bu isteği yerine getirmek üzere yayınlamaya başladığımız derleme dizisinin, bu sayımızda sonuncusunu yayınlıyoruz.

Bundan önceki sayılarımızda, parti içi kavganın altında yatan ana görüş ayrılıklarını ele almaya devam etmiş, önce ayrılıkların temelinde yatan ulusal burjuvazi konusundaki görüşleri ele almış, ayrılıkların patlak verdiği ana konu olan devrimci duruma ilişkin görüşleri yansıtmıştık. 363. sayımızda, parti içindeki kavga sürecinde ulusal soruna ilişkin olarak menşeviklerin öne sürdükleri görüşlerin düzeyini yansıtması açısından, gazetemizin eski sayılarından iki yazı yayınlamıştık.

Geçen sayımızda da, parti içindeki kavga sürecinde parti disiplini konusunda menşeviklerin öne sürdükleri görüşleri yansıtan bir yazıyı vermiştik.

Menşeviklerle, taktiksel konularda da pek çok ayrılık sıralanabilirdi. Faşizm tehlikesini MHP ile sınırlama, toplu sözleşmelerde tutum, 1 Mayıs'ın İstanbul'da kutlanması, can güvenliği komiteleri vb. gibi. Ancak bu sonuncu bölümde, biz bütün taktiksel ayrılıkları bir bir sıralamak yerine, ayrılığın genel çerçevesini yansıtacağız.

Tam menşeviklerle açık kavganın yürüdüğü günlerde Lenin'in 110. yaş günü nedeniyle *İşçinin Sesi*'nin 128. sayısında yayınladığımız ve kendi başlığı "Lenin 110 yaşında" olan Çek-Al, Lenin'in taktiksel konulara yanaşımını çok güzel özetler. Orada Lenin ne diyorsa menşevikler tersini savunmuşlardır. Bu güzel Çek-Al'ı yayınlayarak dizimizi bitiriyoruz.

TAKTİK AYRILIKLARIN GENEL ÇERÇEVESİ

22 Nisan 1980, yüce Lenin'in 110. doğum günüdür. Biz Lenincilere göre Lenin'i anmanın en iyi yolu, onun uğrunda savaştığı ilkeleri, oportünistine, "sol"cusuna karşı ödünsüz savunmaktan, Leninizm bayrağını daha yükseklerde dalgalandırmaktan ve Türkiye'de devrimi gerçekleştirmek için savaştan geçer.

Bu yazımızda biz Leninci siyasetin mantığına değineceğiz. Bu mantıkla, menşeviklerin basit aritmetik mantığı taban tabana terstir. Leninizmin büyük dehası ise devrim hedefini bir an gözden kaçırmayan, hem çok kıvrak ama hem de sonuna dek ilkeli siyasetidir.

Leninizmin özü proleter hegemonyasıdır

"Leninizmin özü, ruhu, ana fikri proletarya hegemonyasıdır" diyor R. Yürükoğlu yoldaş. ("Leninizmin Özü Proletarya Hegemonyasıdır", *İşçinin Sesi*, sayı 67) Proleter hegemonyası dün olduğu gibi bugün de oportünistlerin düşman olduğu bir kavramdır.

Lenin'in Bolşeviklerin önderliğinde Rusya proletaryası, bu evrensel ilkenin doğruluğunu Büyük Ekim Devrimi'ni gerçekleştirerek kanıtlamış, dünya işçilerinin savaşımına ışık tutmuştur. Bugün de tutuyor.

Lenin, 1905'te yazdığı *İki Taktik* adlı yapıtında, proleter hegemonyasının nasıl sağlanacağını ve bunu sağlamak için liberal burjuvaziye karşı tutumun nasıl can alıcı öneme sahip olduğunu anlatmıştır. Liberal burjuvaziye karşı ideolojik savaş verilmeden, onun nefessizliği sergilenmeden, halk sınıfları üzerindeki ideolojik etkisi kırılmadan hegemonya sağlanamaz ve devrim yapılamaz. Hele küçük burjuvalar denizi olan Türkiye gibi bir ülkede bu savaşımın önemi çok daha büyüktür. Bağımsız bir ideolojiye sahip olmayan küçük burjuvazi, kolayca burjuva ideolojisine taban işlevi görebilir. Sallantılı, kaypak yapısı içinde küçük burjuvazinin proletaryaya doğru daha çok sallanabilmesi, kayabilmesi için bile, burjuvaziye karşı güçlü bir ideolojik savaş gereklidir.

Lenin'in mantığı burjuvaziye karşı ideolojik savaşı devrim için önkoşul sayar. Burjuvazinin, genel olarak şiddet, yani sopa siyaseti ile, yığınların

bilincini bulandırma, yani havuç siyaseti vardır.

İşte Lenin, burjuvaziye karşı ideolojik savaş derken onun bu havuç siyaseti uygulayan kesimine, yani liberal burjuvaziye karşı ideolojik savaştan söz eder. Kadetlerin yığınlar üzerindeki ideolojik etkisinin kırılmasını, onların tutarsızlığının, kaypaklığının sergilenmesini en önemli görev sayar. TKP'deki oportünistlerin, ortacıların kulakları çınlasın!

Proleter hegemonyası için liberal burjuvaziye karşı sürekli ideolojik savaş gerekir. Lenin'in dediği gibi, "gericilikle savaşmak demek herşeyden önce, yığınları gericilikten ideolojik olarak kurtarmak demektir. Ama 'gericiliğin' yığınlar üzerindeki güçlü ve inatçı ideolojik etkisi Kara Yüzler değil, *Kadet etkisidir.* Bu bir paradoks değildir. Kara Yüzler yakıp, yıkıp, öldürebilen, ama cahil köylüyü bile ikna edemeyen apaçık, kaba düşmanlardır. Oysa Kadetler hem köylüleri, hem de şehir küçük burjuvazisini *ikna* edebiliyor." (Lenin, *Toplu Yapıtlar,* İng. basım, c.11, s.382)

Bugün Lenincilerin bizdeki Kadetlere (CHP'ye) karşı tavrı Lenin'in bu sözlerinin Türkiye örneğindeki uygulamasıdır. *TKP Leninciler Konferansı Kararları*'nda bu tutum şöyle dile getiriliyor:

> "CHP'nin sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi için savaşta bağlaşık olabileceği düşünülemez. Komünistlerin görevi, CHP'yi sergilemek, onu yığınlardan yalıtlamaktır. Burjuvazinin aşırı gerici kolunun kaba saldırıları ve bu saldırılara verilecek yanıtın biçimi yığınların gözünde açıktır. Burjuvazinin yığınların bilincini bulandıran ideolojik saldırısının ana kaynağı ise CHP'dir. Burjuvaziye karşı ideolojik savaş, özünde CHP'ye karşı ideolojik savaştır." *(TKP Leninciler Konferansı Kararları 1980,* İşçinin Sesi Yayınları, s.13)

Oportünistlere göre, azılı gericiler dururken CHP'ye "vurulmaz". Burjuvazinin iç çelişkilerinden yararlanmak gerekir, bu nedenle CHP'yi kayıracaksın, kuyruğuna takılacaksın! Oysa gerçekte, CHP'yi kayırmak, onun kuyruğuna takılmak azılı gericilere karşı savaşımı baltalamaktır. CHP'nin yığınlar üzerindeki etkisi bu savaşımı pasifize etmeye yöneliktir. Bu nedenle, oportünistlerin CHP kuyrukçuluğu özünde azılı gericisi de dahil tüm burjuvazinin kuyrukçuluğudur.

Rusya'da Menşevikler de aynen bizim oportünistler gibi "gericiler dururken Kadetlere karşı savaşılmaz" diyorlar. Buna karşı Lenin şöyle diyor:

> "... Eğer onlar üzerindeki Kadet sözlerinin ve Kadet ideolojisinin etkisini kırmazsan, ne basit mantıklı köylüyü, ne de basit mantıklı küçük burjuvayı, ciddi bir savaşım yürütmenin gerektiğine ikna edemezsin. Ve her kim 'Kadetlere *değil,* gericiliğe karşı savaşmalıyız' diyorsa, o savaşımın *ideolojik* görevlerini anlamaktan uzaktır. Savaşımın özünü yığınları ikna etmede değil, fiziksel eylemde görüyordur. Savaşım sözünü kaba anlamıyla anlıyordur: gericilere 'vur' ama Kadetlere 'vurma'.
>
> "Doğaldır ki, şimdilik biz ne Kadetlere hatta ne de Oktobristlere değil, silah gücüyle yalnızca hükümete ve onun doğrudan uşaklarına vuracağız..." (Lenin, *agy,* c.11, s.382)

Lenin'in bu sözleri ne denli öğreticidir. Bizim menşeviklerimiz de savaşımın özünü yığınları ikna etmede görmüyorlar. Yığınlara güvenmiyorlar. "Vurmak" deyince yalnızca fiziksel olarak vurmayı anlıyorlar. CHP'ye "vurulmaz" derken, ideolojik savaşı "unutup" bu açıdan konuşuyorlar. Devrimci duruma devrim durumu derken, en gerici burjuvaziye karşı fiziksel olarak vurulabilecek güçler dengesini anlıyorlar. Leninci kanadın üzerine militanları fiziksel olarak saldırtmaları da aynı anlayışın sonucudur. Menşevikler yığınları, militanları koyun sanıyorlar. Savaşımın ideolojik özünü görmüyorlar. Bu nedenle, fiziksel saldırı görevlerine de engel oluyorlar.

Kaba savaşım anlayışı küçük burjuva özlüdür. Savunacağı bağımsız ideolojisi olmayan küçük burjuvazi, "savaşım" deyince ağırlığıyla fiziksel saldırıyı anlar. Bu noktada menşeviklerle "solcu"lar aynıdır. Menşeviklerin "stratejisi" de aynen Mahir Çayan'ın dediği, siyasallaşmış askersel stratejidir. İkisinin siyasallaşma ve askerselliğinde biçimsel farklılıklar vardır. Ancak bolşevik anlayışa karşı ikisi bir noktada birleşir. Bolşevikler de gerektiğinde askerselleşirler ancak onlar için savaşımın özü her zaman ideolojiktir, tüm biçimler bu öze bağımlıdır.

Türkiye devrimci hareketi sağlı sollu bu küçük burjuva hastalığının etkisi altında çok zarar gördü. Yığınları kazanmak için ideolojik savaş, yığınların gücüne dayanarak azılı gericilere karşı fiziksel savaş geri kaldı. Yığınlardan uzak olmanın yarattığı "kriz", şimdi küçük burjuva hareketler içinde *amaçsız* bir çeteleşme eğilimi doğuruyor.

Buna karşı bize düşen görev, Leninci siyasetle yığınların dev gücünü birleştirmektir. Proletarya hegemonyasını her alanda yaşama geçirmektir.

Faşizm tehlikesine karşı savaş ve liberal burjuvazinin hegemonyasının kırılması

Faşizm tehlikesinin yükseldiği, devrimci durumun olgunlaştığı dönemlerde liberal burjuvazinin hegemonyasının kırılmasının can alıcı önemi vardır. Lenin, faşist tipi bir hareket olan Kara Yüz tehlikesinden söz ederken, gerçek tehlikenin, Kara Yüzler'e karşı savaşın hegemonyasını liberal burjuvaziye bırakmak olduğunu çok açık biçimde söylüyor. Lenin şöyle diyor:

> "İşçilerin partisi yığınlara, yalnızca kendi sosyalist bilincinize ve sosyalist örgütünüze güvenin, der... Duma'daki hiçbir Kara Yüz tehlikesi, liberal burjuvaziyi, onun belgilerini, onun adaylarını ve siyasetini körcesine izleyen yığınların bilincinin yozlaştırılması kadar zararlı olamaz." (Lenin, *agy,* c.11, s.417)

Yine Lenin, Kara Yüzler'e karşı savaşımın en iyi yolunu şöyle gösteriyor:

> "Sınıf bilinçli işçiler!... Rus devriminin karşısındaki gerçek ve temel tehlike köylü yığınlarının henüz olgun olmayışı; savaşımda kararlılıklarının eksikliği, burjuva liberalizminin sığlığını ve ihanetini anlayamamalarıdır. Bu tehlikeye karşı savaşın, halk yığınına tüm doğruyu açıkça söyleyin. Bu yoldan onları Kadet gevezelerinden uzağa çekecek ve onların Sosyal Demokratlara (Komünistlere-*İ.S.)* desteğini kazanacaksınız. Yalnızca bu yoldan, gerçek Kara Yüz tehlikesine karşı koyabilirsiniz." (Lenin, *agy,* c.11, s.395)

Lenin'in Rusya'nın özgül koşulları için söylediği bu sözlerin evrensel, ilkesel önemi vardır. Bunlar faşizm tehlikesine karşı savaşta can alıcı bir ışık tutuyor. Faşizm küçük bir azınlığın özlemidir. Bu azınlığın koca çoğunluğa karşı kanlı egemenliğini kurabilmesinin yolu, ancak ve ancak o çoğunluğun pazifize edilmesinden geçer. Bunu da burjuva reformizmi becerebilir.

Almanya'da ve İtalya'da faşizmin iktidara gelişi, Lenin'in uyarılarının doğruluğunu kanıtlıyor. Bu ülkelerde faşizm iktidara gelmeden önce, sosyal demokratlar, reformcular faşist tehlikeye karşı savaşın hegemonyasını ellerine geçirdiler, yığınların devrimci enerjisini körelttiler. Tarihten çıkarılacak ders, faşist tehlikeye karşı savaşta burjuva reformizminin hegemonyayı ele geçirmesinin, faşist diktatörlüğe geçişin tabanını hazırladığıdır.

Demek ki faşist tehlikeye karşı savaşta uygulanacak *Leninci yöntem,* burjuva reformizminin hegemonyasını kırmak, onun soysuzluğunu yığınların bilincine çıkarmaktır. Yığınların devrimci enerjisinin faşist tehlikeye karşı savaşa aktarılması, faşizm tehlikesinin başının ezilmesi, ininde gebertilmesi bu yolla başarılır. Faşizm tehlikesi ancak böyle "geriletilir". Lenin şöyle diyor:

> "Gericilik üstüne gerçek bir zafer kazanmak için yığınları, onlara gericiliğe karşı savaşın doğası ve amaçları hakkında sahte fikirler veren Kadetlerin ideolojik etkisinden kurtarmalıyız." (Lenin, *agy,* c.11, s.156)

Buna karşı menşevikler ise burjuvazinin kuyruğuna takılarak yığınlar üzerinde CHP'nin hegemonyasının sağlamlaştırılmasında köprü görevini görüyorlar. Onların mantığına göre, burjuvazinin sopa, hatta "silah" siyaseti olan faşizm tehlikesine karşı havuç siyasetiyle birlik olmak gerekir. Bunun için de savaşımı reformcu sınırlarda tutmak, bağlaşıkları "ürkütmemek" gerekir.

Kuşkusuz, burjuva reformizmi ile anti-faşist savaşta taktik birliklere gidilebilir. Onu sergilemenin, yığınlardan yalıtlamanın bir aracı da geçici ve sınırlı taktik birlikler olabilir. Ancak, savaşımı burjuva reformizmiyle anti-faşist bağlaşıklık sınırına boğmak, proleter hegemonyasını, burjuvaziye karşı ideolojik savaşı bir an bile unutmak nesnel olarak faşizme yardım etmek olur. Burjuvazinin vuran eline karşı tutan eliyle birlikte yığınları pasifize etmeye ortaklık olur.

"Ehven-i şer" ya da Türkçesiyle "kötünün iyisi" denen mantık, gerçekte kötünün gelmesine yardımcı olur. CHP-AP'den, MHP'den daha az

doğruları savunacak. Yığınların deneyimleri bu doğruları kanıtlayacak, onların proletaryaya güvenini artıracak, proleter hegemonyasını güçlendirecektir. Lenin, yığınlar deneyleriyle öğrenirler diye temel bir yasa koyarken, menşeviklerin anladığı gibi yığınların deneylerden kendiliğinden öğrenmelerini demek istemiyor. Bir yandan doğruların propagandası yürürken, yığınların deneylerinin bunu kanıtlamasından söz ediyor.

Bizim menşevikler ise, yığınlar yanılgıya düştüler mi, onlardan daha beter yanılgıya batarak ters yönde öncülük yapmaya çalışıyorlar. Yığınlarda CHP umudu uyanmışsa, onlar kraldan çok kralcı oluyorlar.

Yığınlarda CHP umutları yıkılıyor, buna karşı CHP bir "sol" kanat öne sürüyor, tabanında ve yığınlarda yeni giysili yanılgılar yaratmaya çalışıyor. Menşevikler bu kez de kuyruğun "sol"una yapışıyorlar.

Bir yandan bu kuyrukçuluk, öte yandan, kendiliğindenci bir bekleyiş menşeviklerin siyasetini belirliyor. Yanlış umutlar yıkılınca devrimci alternatifin kendiliğinden güçlenivereceğini sanıyorlar. Bu olmayınca, "yılgınlık olmasın" diye propaganda yaparak, kendi yılgınlıklarını dile getiriyorlar.

Bu nedenlerle, yıllardır görülmemiş bir bunalım yaşayan Türkiye'de burjuvazi "çek AP'yi sür CHP'yi, çek CHP'yi sür AP'yi" yapabiliyor. Bunun sorumlusu, TKP'nin başını tutan oportünizmin, proleter hegemonyasını yaşama geçirme, yığınlar önünde proletaryanın devrimci çizgisini alternatif yapabilme yeteneğinden yoksunluğudur. Bu oportünistler proletaryanın devrimci gücüne ne inanıyorlar, hatta ne de onu anlıyorlar. Oportünizm proleter çizgi değildir ki onu temsil edebilsin. TKP'nin Leninci kanadı, devrimci proletaryaya yaraşır Leninci bir TKP savaşıyla bu görevi yerine getirecektir.

Leninci güç anlayışı

Menşevikler Leninci güç anlayışının içini boşaltıyorlar. İşçilere "toplumun sempatisini" kazandığınız zaman güçlüsünüz diyorlar. Aman şöyle yapmayın, böyle çıkışlar yapmayın yoksa "sempatiyi" kaybedersiniz diyerek işçi sınıfının savaşımını burjuva legalitesinin sınırlarına hapsediyorlar. Böylece liberal burjuvazinin "sempatisini" kaybetmeme uğruna, işçi sınıfının kendiliğinden çıkışlarını bile boğup, savaşımı pasifize ediyorlar.

Lenin şöyle diyor:

"Liberaller (ve likidatörler) işçilere şöyle derler: 'Toplumun sempatisini topladığınız zaman güçlüsünüz.' Marksistler ise işçilere değişik birşey söylerler: 'Güçlü olduğunuz zaman toplumun sempatisini kazanırsınız'." (Lenin, *agy*, c.18, s.85)

İşte bizim menşeviklerin "güçlenmek", "öznel ögeyi geliştirmek", vb., gibi sözler ardında tüm yaptıkları, işçi sınıfını "güçlendirmek"(!) için "sempati" dilenciliğidir. Onların anlayışı içinde UDC de, işçi sınıfının savaşkan devrimci gücü çevresinde örgütlenmiş güven ve sempati değil, işçi sınıfını "güçlendirmek" için sempati dilenciliğidir.

İşçi sınıfının gücü, onun sosyalist bilinciyle, doğru devrimci siyaseti, aktif devrimci savaşımıyla bağlıdır. Geniş yığınları kazanmanın tek yolu

kötüdür, öyleyse var güçle onu destekleyelim mantığı, AP'yi, MHP'yi güçlendirir. Lenin bu gerçeği de dile getirmiştir. Menşeviklerin kötünün iyisine verdikleri destekle, burjuva reformizmine ortak olduklarını, devrimci proletaryanın bilincini, inancını bulandırdıklarını böylece kötünün iyisini de güvence altına alamadıklarını söylemiştir. (Lenin, *agy*, c.12, s.227)

Lenin'in, faşizm tehlikesine karşı savaşta gösterdiği ana halkanın doğruluğu Türkiye pratiğinde tüm canlılığıyla yansıdı. 1977'den bu yana CHP'ye verilen türlü desteğe karşın, karşı devrimin güçlenmesi Leninci siyasetin doğruluğunu kanıtladı.

Burjuvazinin hegemonyasının toplumsal tabanı küçük burjuvazidir

Burjuva ideolojisinin temel etki alanı küçük burjuva yığınlardır. Yığınlar üzerindeki burjuva ideolojisinin etkisini hem devrim, hem faşizm tehlikesi açısından kırmak derken genel olarak söz konusu küçük burjuvazidir. Ayrıca işçi sınıfının geri kesimleri de bu etki altında olabilir.

Küçük burjuva yığınlar burjuva ideolojisinin etkisine girince, menşevikler "soyutlanmamak" için hemen yığınların kuyruğuna geçerler. Hatta, geçmişte gördüğümüz gibi, burjuvazinin ideolojik etki kaynağı CHP'yi "kazanarak" yığınları da "kazanıvermeyi" hesaplarlar. Onların aritmetik kafası bu kadar işler. Lenin küçük burjuvazinin yanlış etkiler altında olduğu koşullarda şöyle diyor:

"Sosyal Demokrasi (Komünizm-*İ.S.*) kendini küçük burjuva halktan soyutlamalıdır... Çünkü (her zaman - *İ.S.*) şu iki durumdan biridir: Ya küçük burjuvazinin kararsızlığı, genel olarak küçük burjuvazinin kaypak doğasının ve devrimin zor ve çetin gelişmesinin bir göstergesidir ama devrimin sonunu ya da gücünün tükendiğini simgelemez... O zaman sosyal demokrat (komünist -*İ.S.*) proletarya, kendini küçük burjuva halktaki her çeşit kararsızlık ve sallantıdan soyutlayarak onu savaşım için *eğitir*, savaşım için hazırlık sürecinde onu yetiştirir, onun siyasal bilincini, kararlılığını, sağlamlığını vb. geliştirir. Ya da küçük burjuva halkın sallantısı bugünkü burjuva devriminin sonunun göstergesidir. O zaman sosyal demokrat (komünist -*İ.S.*) proletarya kendini küçük burjuvazinin sallantısından (ya da ihanetinden) yine *soyutlamalıdır* ki işçi sınıfı yığınlarını sınıf bilinci yönünde eğitebilsin, onları bir sonraki devrime daha planlı, daha sağlam ve belirleyici olarak katılmaya hazırlayabilsin. Her iki durumda da, ve her durumda sosyal demokrat (komünist - *İ.S.*) proletarya kendini, Kadet (CHP anlayın - *İ.S.*) illüzyonlara batmış olan küçük burjuva halktan soyutlamalıdır ve bunu koşulsuz yapmalıdır." (Lenin, *agy*, c.12, s.407-408)

Lenin'in bu dedikleri, devrimci alternatif olmanın yoludur. Yığınlar yanılgılara düşseler de proletarya

budur. İşçi sınıfının devrimci gücünü, niteliği atlayan bir güç anlayışı proletaryanın değil, ancak burjuvazinin hegemonyasını sağlayabilir.

Gerçekten de menşevikler, sempati dilenciliği içinde devrimci savaşımı giderek budadılar. İşçi sınıfımızın dolu dizgin devrimci belgilerini kuşa çevirdiler. "İşçiyiz güçlüyüz, devrimlerde öncüyüz" belgisinin son menşevik baskısı buna en güzel örnektir: İşçiyiz güçlüyüz, işçiyiz haklıyız!

Lenin, ayaklanmanın organı olarak Geçici Devrim Hükümeti belgisine oportünistlerin nasıl karşı çıktıklarını şöyle anlatıyor:

"... Oportünistlerin her zamanki yöntemi, en ılımlı sloganın en akla yakın olduğunu kanıtlama girişimidir. Gerekçe olarak da bunun en büyük sayıda toplumsal unsuru birleştirmede yardımcı olacağını ileri sürerler. Bernstein şöyle demişti: 'Sosyal devrim yalnızca proletaryanın bir kesimi tarafından desteklenir. Oysa sosyal reform birçok toplumsal-liberal unsur tarafından desteklenir. Sosyalizmin bunların istemine aykırı olarak kurulacağı düşüncesiyle yanılgıya düşmeyin! Demokratik sosyalist reformlar partisi olmak daha iyidir.' Menşevikler ise şöyle diyorlar: 'Yalnızca proletarya ve küçük burjuvazinin devrimci kesimi (en başta köylüler) bizim devrimimizin gerçek utkusundan yanadırlar. Fakat orta burjuvazi ve ordu subayları, vb. liberaller tarafından önerildiği gibi monarşinin sınırlanmasından yanadırlar. Bu nedenle ayaklanmanın bir organı olarak gerçek bir devrimci hükümet yerine, devrimin utkusu için liberallerle Çar arasında bir anlaşma yapalım, Duma kuralım.'

"Hayır yoldaşlar! Siyasal aritmetikte tüm 'muhalefet' unsurlarının basit toplamından biraz daha karmaşık şeyler vardır. Kaypak ve ihanet içinde olan muhalefeti, gerçekten savaşan devrimci unsurlarla toplamak her zaman artı sonuç vermez. Çoğu zaman aksi olduğu görülür." (Lenin, *agy*, c.11, s.156)

İşte menşevikler siyasal aritmetikte basit toplamlardan öteye gidemiyorlar. Üstelik, onlar artık devrimciyle reformcuyu da biraraya katmıyorlar, yalnızca reformcuları toplama çabası içindeler.

İşçi sınıfının gücü onun sosyalist bilincinden doğruları savunmasından, aktif savaşımından gelir dedik. Güç dengesi hesaplarıyla nabza göre şerbet vererek, Bizans entrikalarıyla ne işçi sınıfına güç katılır, ne de onun güçlü olup olmadığı anlaşılır. Kuşkusuz güçler dengesi önemlidir ve mutlak hesaba katılması gerekir. Ama işçi sınıfı, savaşımını burjuva terazilerle ölçülmüş güç dengesi hesaplarına göre ayarlamaz. Menşevikler, "Oturun oturduğunuz yerde", "burjuvazi bizden çok güçlü", "bizi hemen ezer", "aman direnmeyin", "ayaklanmayın" der. Yığınlara hep geri düzeyde eylemler önerir.

Bir kez kimse kâhin değildir. Oturduğu yerde net bir biçimde güç tartamaz. Asıl önemlisi, gücün bir tek gerçek terazisi vardır. O da meydandır, savaştır. İşçi sınıfı ancak meydanlara çıktığı zaman gerçek gücü anlaşılır. Lenin bunu şöyle dile getiriyor:

"Kimin gücünün karşısındakini 'geçmiş olduğu' *hiçbir zaman* savaştan önce tam olarak saptanamaz. Yalnızca bilgiçler böyle birşey düşünebilirler. 'Güçlerin düşman güçlerini geçmesi' kavramı, savaşçılar görevlerinin *tam bilincindedirler* anlamına gelir. Plehanof... bu bilinci bulandırıyor. Bu, gerçekten, 'ihanetten beterdir'." (Lenin, *agy*, c.18, s.380-384)

İşte Plehanof'un 15. kopyeleri, onun bile ancak 20. kuşak torunları bizim menşeviklerin yaptıkları, Lenin'in bu sözlerinden de daha ağır söz gerektiriyor. Onlar işçi sınıfımızın bilincini bulandırıyorlar. Proleter hegemonyasını yaşama geçirmiyorlar, tam tersine burjuva hegemonyasına temel sağlıyorlar. Oysa "işçi sınıfının kararlılığı, 'teslim olmaktansa ölmek!' parolasına sarsılmaz bağlılığı, yalnızca tarihsel bir etken değil, belirleyici, kazanmayı sağlayacak olan etkendir." (Lenin, *agy*, c.30, s.454)

Yüce Lenin'in 110. doğum gününde bir kez daha sesleniyoruz: Lenin'in uğrunda savaştığı ilkeleri, oportünistlerin sulandırmasına, onun yüce ülkesi, dünya devrimlerinin kalesi, devrimci merkez Sovyetler Birliği'ne leke sürülmesine izin vermeyeceğiz.

Leninci siyaset ilkeleri ışığında, Türkiye devrimci proletaryasının hegemonyasını yaşama geçireceğiz. Leninci ilkelerin evrensel geçerliliğini Türkiye'de devrim ile bir kez daha kanıtlayacağız.

TBKP'liler burjuvaziyle işçi sınıfının aynı gemide olduğunu söylüyorlar. O konumdan öyle gözüküyor çünkü:

Kendileri burjuvaziyl aynı gemid ler

TBKP'ci reformistler "düşmanlığı kaldıralım... uygar iki insan, iki siyasal kuruluş temsilcisi gibi konuşup görüşelim, Bursa Kılıç-Kalkan Ekibi gibi kılıç şakırdatıp gösteri yapalım" diyorlar.

Can Kocadayı

Daha önceki yazılarımızda da sık sık değindik. Burjuvaziye karşı savaş tek bir alanda sürmüyor. Yaşamın tümünü kapsıyor.

Bir sınıf olarak karşımızda burjuvazi var. Bu açık. Bir de Marksizm maskesi altında Marksizme yabancı görüşleri yayan, pratikte burjuvazinin yanında yer alan oportünistler, reformistler var.

Bunlar işçi sınıfı arasında sınıf uzlaşmacılığını, reformizmi yaymaya çabalıyorlar. Aslında burjuvazinin pek o kadar da kötü olmadığını, işçi sınıfı uslu durursa burjuvaziyle pekala "uygar" bir biçimde oturup konuşulabileceğini yaymaya çalışıyorlar. Burjuvazi ve proletarya arasında "ulusun yüksek çıkarları uğruna" ortak noktalar arayarak sınıf savaşını karşılıklı alışveriş düzeyine indirgemeye soyunuyorlar.

Burjuvazinin bu ajanlarının, bu reformist likidatörlerin maskelerinin düşürülmesi, reformist yüzlerinin her olanaktan yararlanılarak, her fırsatta yığınlara teşhir edilmesi, görüşlerinin işçi sınıfı arasında yer etmesinin önünde durulması burjuvaziye karşı verilen savaştan kesinlikle ayrılmıyor.

Bizler devrimci işçi hareketini geliştirmek, işçi sınıfını, emekçi halkı devrime yöneltmek istiyorsak bu eğilimlere karşı yılmadan, dur-durak bilmeden kararlı ve ödün vermez bir mücadele yürütmek zorundayız.

Burjuvazi işçi sınıfının düşmanıdır

Son zamanlarda ortalıkta "sınıf karşıtı" diye bir kavram dolaştırılıyor, kafalara yerleştirilmek isteniyor. Bu kavramı ortaya sürenler, burjuva kuyrukçuluklarını, reformist yüzlerini gizlemek için de bazı Marksist kavramları mıncıklıyor, çarpıtıyorlar. Bir yandan sosyalizmden demvuruyor, diğer yandan işçi sınıfının ve burjuvazinin "aynı gemide" olduğunu, bu geminin batırılmaması gerektiğini savunuyorlar.

Aslında bu son söyledikleri bir yerde doğrudur da. Gerçekten de, işçi sınıfı değil ama kendileri burjuvazi ile aynı gemideler. Ve o gemiyi işçi sınıfı batırdığında burjuvaziyle birlikte batıp gidecekler. Asıl korkuları da bundan kaynaklanıyor zaten.

Burjuvaziyle aynı gemide yolalan yeni sosyal demokrat TBKP'ci reformistlerin, yayın organlarında Marksizm-Leninizm'e yabancı kavramlar üretmeleri ve utanmaz bir yüzsüzlükle bunları bazı genel doğrularla da cilalayarak ortaya sürmeleri aslında yeni birşey değildir. Tarihin her döneminde reformistler, görüşlerinin yığınlar arasında kabul görmesini sağlayabilmek için hep aynı iki yüzlülüğe başvurmuşlardır. Bu Marksizm kalpazanları için Lenin şöyle diyor:

"Marksizmin işçiler arasında yaygın olduğu her yerde bu siyasal eğilim, bu 'burjuva işçi partisi', Marks'ın başına yemin edecektir. Bunlar böyle yapmaktan alıkonamaz, tıpkı ticari bir firmanın herhangi bir etiketi, simgeyi ya da reklamı kullanmaktan alıkonamayacağı gibi." (Lenin *Marks-Engels-Marksizm* Sol Yayınları s.371

Bizim reformist likidatörlerimiz de sınıf savaşına burjuvaziyle yapılacak pazarlık gözüyle bakıyorlar. Müflis tüccarlar gibi, Marksizm-Leninizm'i pazarlığa koymaları bizi artık hiç şaşırtmıyor. Amaçları belli. Ellerinde ve kafalarında Marksizm-Leninizm'den geriye ne kaldıysa onları da verip burjuvaziden "özgürlük" alarak, legal çalışabilmek.

Bunlar sınıf savaşı, sınıf düşmanı gibi sözleri ağızlarına almıyorlar. Ya devrim, ya da devrim diyen komünistleri, devrimcileri "ya hep, ya hiç" diyorlar diye "bağnaz, inatçı, isterik" diye tanımlıyorlar. Kendilerinin hiç de onlar gibi olmadıklarını, işçi sınıfını uysallaştıracaklarını, "uygarlaştıracaklarını" burjuvaziye vadediyorlar.

Bu Marksizm-Leninizm kalpazanlarına legalite vermek burjuvazi açısından bir tehlike oluşturmuyor. Tam tersine onu, sol elini daha da rahat kullanabilme olanağına kavuşturuyor. Böylece burjuvazi giderek kabaran sınıf savaşımını TBKP'nin peşine takarak iğdiş etmeyi, gemlemeyi planlıyor.

Bu nedenledir ki, faşist Evren Federal Almanya'da akıl hocalarından aldığı feyzle birden "komünist partisi kurulmalı" diyor. Yağcı-Sargın ve aynı korodan olanlar da hep birden "bu açıklamaya büyük değer biçtik" diye bağrışıyorlar. TBKP ile onun "sınıf karşıtı" burjuvazi arasındaki uğursuz "bağlaşıklık", tüccar pazarlığı işte buralarda sırıtıyor.

Nedir sınıf savaşı, sınıf düşmanı? Bu kavramlardan ne anlıyoruz? Bu çok önemli.

Düşmanı dost diye sunan da düşmandır

Karl Marks ve Friedrich Engels *Komünist Manifesto*'nun ilk satırında "var olan tüm toplumların tarihi, sınıf savaşları tarihidir" diyorlar. Son derece açık. İlkel komünal toplum dışında kalan toplumlar iki düşman sınıftan oluşuyor. Bunlar birbirlerine düşman sınıflar. Ve bunların savaşları toplumların tarihini oluşturuyor.

Kapitalist toplumda iki düşman sınıf var. Proletarya ve burjuvazi. Bu iki sınıfın savaşı kapitalist toplumun tarihini yazıyor.

Savaşmak için her şeyden önce karşımızdaki sınıfı, burjuvaziyi bir sınıf olarak düşman görmemiz, ona düşman olmamız gerekiyor. Bunun tersine yürütülecek mantık, ortaya sürülecek herşey sınıf bilincini bulandırmaktan başka bir anlam taşımaz.

Kapitalizm geliştikçe reformistlerin öne sürdükleri gibi, burjuvazi demokratlaşmıyor. Tam tersine daha da saldırganlaşıyor. İşçi sınıfı üzerindeki çok yönlü baskısını ve sömürüsünü, uzun erimde daha da yoğunlaştırıyor.

Lenin, aşağıya aldığımız iki alıntıda yeni sosyal demokrat TBKP'ci reformistlerin öne sürdükleri safsataların tam tersini söylüyor:

"Feodal toplumun yıkıntılarından yeşeren, modern burjuva toplum da, sınıf düşmanlıklarını giderememiştir. Eskilerin yerine, yeni sınıflar, yeni baskı koşulları, yeni savaşım biçimleri koyabilmiştir ancak. Burjuvazinin çağı, gene de, şu farklı özelliğe sahiptir: Sınıf düşmanlıklarını yalınlaştırmıştır. Toplum, bir bütün olarak giderek daha fazla, iki büyük düşman kampa, birbirleriyle doğrudan doğruya yüzyüze gelen iki büyük sınıfa bölünmektedir. Burjuvazi ve proletarya." (Lenin *agy.* s.27-28)

Lenin gene aynı yapıtında şöyle diyor:

"Karteller ve tröstler, üretimi birleştirirlerken, aynı zamanda da ve herkesçe açık bir yolda, üretimin anarşisini, proletaryanın varlığının güvensizliğini ve sermayenin baskısını ağırlaştırmış, bundan ötürü de sınıf düşmanlıklarını eşi görülmedik bir ölçüde yoğunlaştırmıştır." (Lenin *agy.* s.257)

Burada ve diğer tüm yapıtlarında görüldüğü gibi Lenin, komünistlerin burjuvaziye nasıl bakmaları gerektiğini yoruma hiçbir yer bırakmayacak açıklıkta koyuyor. Burjuvazi ve proletarya iki düşman sınıftır. Ve Lenin hiçbir yapıtında burjuvaziden "sınıf karşıtı", "partner" "ortak" falan diye söz etmiyor, etmez de.

TBKP'ci reformistler ise, "yenilik" adına "düşmanlığı kaldıralım... uygar iki insan, iki siyasal kuruluş temsilcisi gibi konuşup görüşelim, Bursa Kılıç-Kalkan Ekibi gibi kılıç şakırdatıp gösteri yapalım" diyorlar.

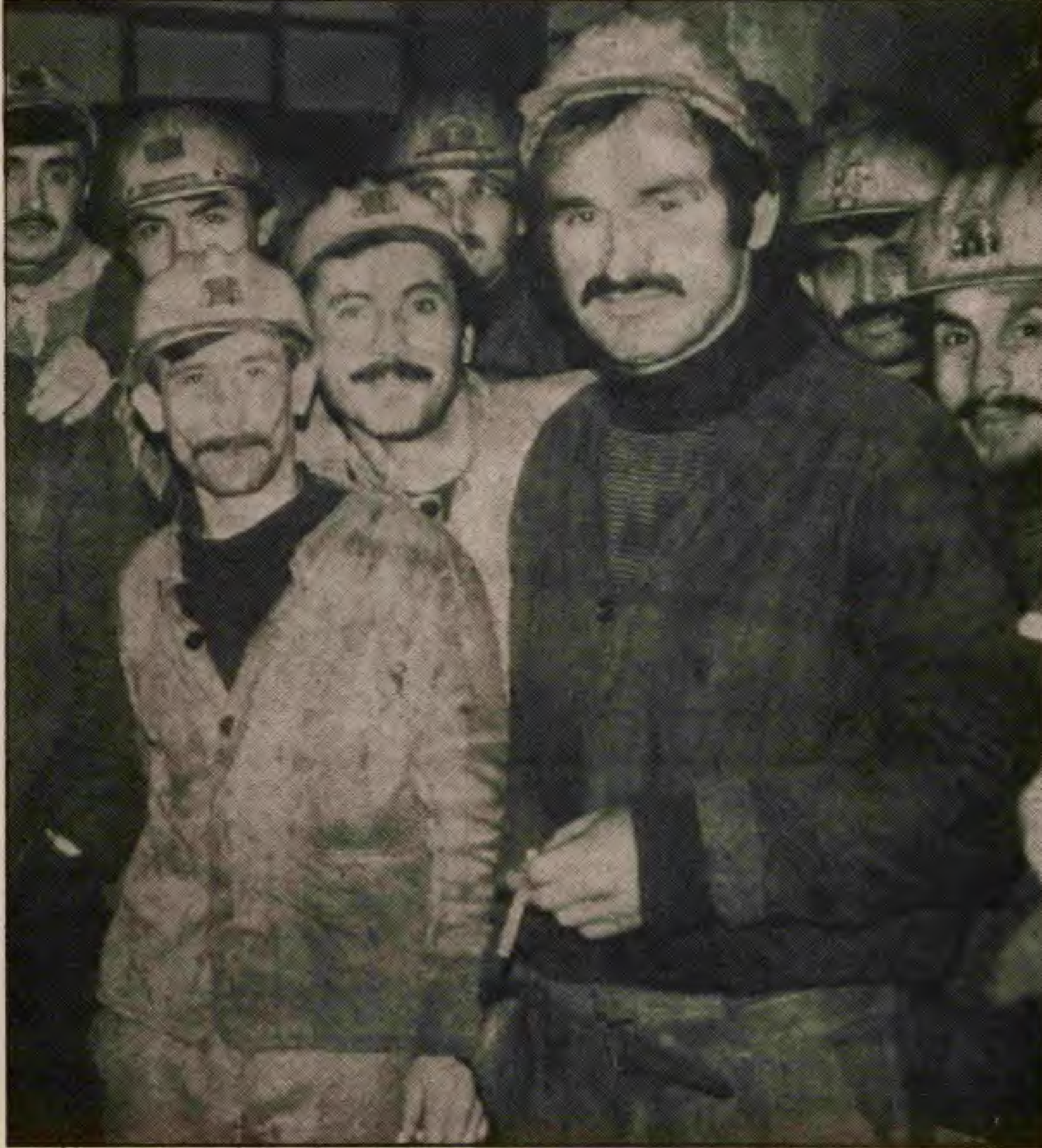
T.C. tarihinin ikinci sahte KP'si

Korku bu reformist likidatörleri öylesine yıldırmış ki, "yazgımız burjuvaziyle hep işkencede, tüfek namlusunun ucunda, cezaevinde, ev baskınında karşılaşmak mı" diye yakınıyorlar. Anlaşıldığı kadarıyla, bu yüzsüzler burjuvaziyle parlamento lobilerinde, ziyafet sofralarında buluşup, işçi sınıfının satışından kendilerine düşecek payı tahsil etmek istiyorlar.

Türkiye burjuvazisi, önündeki açmazdan ancak emperyalistleşerek çıkabileceğini ve bunun için de Ortak Pazar kimliğinin kendisine kolaylık sağlayacağını çok iyi görüyor. TBKP ile pazarlığa oturup, demokrasi ve insan hakları açısından görünümü kurtarmak için onun yardımını istiyor. Senaryo birlikte yazılıyor. Bu pazarlık sonucunda, T.C. tarihinin ikinci sahte KP'sini kurdurmakta olan burjuvazi, bir taşla birkaç kuş birden vurmayı planlıyor. Hem görünüm kurtulacak, hem de işçi sınıfı reformizmin peşine takılıp, burjuvazi için korkulu rüya olmaktan çıkacak.

Görünen o ki, burjuvazi bu planı gerçekleştirmek için, ortamı olgunlaştırıp, TBKP'ye legalite vermeye hazırlanıyor. Yasaların orasıyla burasıyla oynayıp TBKP'den başka bir partiye de çalışma olanakları sağlamamak için ölçüp biçiyor.

Ne var ki, ortaya çıkacak bu çatlaktan daha kimlerin geçeceği ve bu çatlağı kendine göre ne kadar daha genişleteceği hiç belli olmaz. Bu TBKP'nin gösteri için burjuvaziye salladığı kör kılıca benzemez. İki tarafı da kesen bir kılıçtır. Ustasının, yani sahte değil gerçek komünist partisinin elinde bir tarafıyla burjuvaziyi, bir tarafıyla da yeni sosyal demokrat TBKP'yi keser. Bunu burjuvazi de çok iyi bildiği için, TBKP'ye yolu açmadan önce etrafı temizlemeye, gerçek komünist partisi TKP'ye zarar vermeye çalışıyor. Elbet çalışacaktır, çünkü biz onun karşıtı, partneri falan değil düşmanıyız.

Ekim Devrimi'nin 71. yıldönümü Londra'da İTİB'in kıpkızıl eylemiyle kutlandı

Güneş balçıkla sıvanamaz

Gorbi gibi sosyal-emperyalistlerin, Sovyetler'i emperyalizme teslim etmek için uğraştığı koşullarda, Ekim Devrimi'ni kıpkızıl kutlamak büyük önem taşıyor.

Ekim Devrimi'nin 71. yıldönümü, Londra'da İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği İTİB'in düzenlediği çoşkulu, militan ve yığınsal bir toplantıyla anıldı.

Toplantının yapıldığı salon, Lenin'in yıllar önce yaşadığı Islington bölgesinden seçilmişti. Kızıl bayraklar, "şanlı Ekim Devrimi yolumuzu aydınlatıyor", "yaşasın proletarya enternasyonalizmi" sloganları duvarları süslüyordu. İTİB flamasının yanında bir Lenin büstü yer alıyordu.

Gece, dünyada işçi sınıfının kurtuluşu uğrunda canlarını vermiş devrim şehitleri için saygı duruşuyla açıldı. Saygı duruşunun bitiminde, sessizliği delen gür sesli bir yoldaş, Nazım'ın, "o duvarlarınız bize vız gelir" diyen şiirini okudu. Ardından Ekim Devrimi'ne ilişkin Nazım Hikmet'in 1925'te yazdığı iki şiir daha okundu.

Daha sonra konuşmalara geçildi. İlk konuşmacı yoldaş, şunlara değindi:

"I.Emperyalist Paylaşım Savaşı'yla birlikte tüm Avrupa'da devrimci durum yaşanmaya başlanmıştır. Ancak hemen hemen tüm Avrupa ülkelerinde oportünistler sosyal-emperyalist, sosyal-şovenist bir konuma gelerek burjuvaziyle birlikte devrimci kabarışı önleme çabasına girişmişlerdir.

"Her türden oportünizme karşı yalnız büyük önder Lenin, Marks'ın ve Engels'in yolunu izleyerek, devrimci merkez Rusya'da işçi sınıfının devrimi zafere götürmesi için yolu aydınlattı. Lenin'in, önderliğinde Bolşevik Partisi 7 Kasım 1917'de devrimi zafere ulaştırdı: Ekim Devrimi 'emperyalist sistemde ilk gediği açarak kapitalizmden komünizme geçiş çağını' başlattı.

"Dünya işçi hareketinde oportünizmin etkinliği yüzünden Ekim Devrimi'nin olumlu etkisi devrimlerle sonuçlanmadı. Öte yandan Lenin geri kalmış bir ülkede sosyalizmi kurmanın Avrupa'nın diğer ülkelerine nazaran onlarca kez daha zor olduğunu, sorunları işçi sınıfına açıkça söylemek gerektiğini, aktif yığın demokrasisini uygulayarak onların üstesinden gelmek gerektiğini söyledi.

"Ancak SBKP yönetimi, Lenin'den sonra giderek sağa kaymaya, türlü yanlışlar yapmaya başladı. Dünya Komünist Hareketi'nde yıllardır süregelen sağ eğilim Gorboçof eliyle artık dünya komünizmine ihanet düzeyine vardı. Gorbaçof'un adamları arasında moda olduğu gibi, Marks'ın, Engels'in, Lenin'in ve komünizmin eskidiğini söyleyenlerin kendileri yanılıyorlar. Türkiyeli komünistler, emperyalizmin zayıf halkası Türkiye'de devrimi gerçekleştirerek bunlara en güzel yanıtı vereceklerdir."

Konuşma içinde genç bir yoldaşımız Nazım Hikmet'in, "Maksim Gorki'ye açık mektup" adlı şiirini okudu ve şunları dedi: "Sovyetler Birliği'inde, utangaç eleştirilerle Lenin'in eskidiğini söyleyenler var. Nazım'ın Gorki'ye eleştirisi bunlar için çok hafif kalır. Bu sosyalizm düşmanlarına asıl yanıtı Sovyet işçisi verecektir."

Bu konuşmaların ardından, Oktay Bozdağ yoldaşımız konuşmasını yapmak üzere davet edildi. Yoldaş alkışlarla kürsüye geldi. (Konuşma metnini yandaki sayfada veriyoruz.) Yoldaşın konuşması bitince, salon "Yaşasın TKP" sloganıyla doldu.

Toplantının ikinci bölümünde, ünlü Sovyet yönetmeni Sergei Eisenstein'ın "Ekim" filmi gösterildi. Film büyük ilgi ile izlendi.

Gecede, dünya işçi sınıfının Ekim Devrimi'nin yolundan yürüyeceğine, kızıl bayrağın dünyaya çakılacağına olan inancımız, büyük bir çoşkuyla dile geldi. Gorbi gibi sosyal-emperyalistlerin Sovyetler'i emperyalizme teslim etmek için uğraştığı koşullarda, Ekim Devrimi'ni kıpkızıl kutlamak büyük önem taşıyordu.

Toplantı, "yaşasın Marksizm-Leninizm", "yaşasın komünizm" sloganlarıyla sona erdi.

Ekim Devrimi, 71 yıl önceki gibi aynı kızıllıkla yolumuzu aydınlatıyor.

Yaşasın Büyük Ekim Devrimi!

Daha nice devrimlere

24 Ekim 1917
Kapkaranlık bir gece,
Petrograd şehrinin üzerine,
Gerilmiş yatıyordu.
Binlerce silahlı gölge,
Ayaklarını,
Petrograd sokaklarının taşlarına,
Değdirmeden dolaşıyordu.
Gecenin büyülü sessizliği,
Koynunda,
Tarihin en mükemmel savaşını saklıyordu.
Şehir sessizdi.
Şehir karanlıktı.
Gece bitmeden herşey bitebilir,
Burjuvazinin son nefesi,
Tüm ışıkları söndürebilirdi.

Lenin, gizlendiği Viborg'dan
İşaretini verdi.
"Yoldaşlar vakit yok.
Herşeyi kaybedebiliriz.
Ya bu gece, ya da hiçbir zaman,
Yoksa tarih bizi affetmez."

Ayaklanmanın merkezi Smolny,
Harekete geçti.
20 binden fazla kızıl işçi müfrezesi,
Dalgalandı.
Baltık donanması,
Toplarını hazırladı.
Ve ok yaydan fırladı.

Yılların öfkesini toplayan,
Çılgın bir kasırga gibi,
Petrograd sokaklarına dalan,
Kızıl işçiler,
Karşı devrimcilerin, junker'lerin
Üstüne,
Kartal gibi indi.
Gece bağrından yırtıldı.
Ve,
Kıpkızıl bir yalaz şeridi gibi,
Ayaklanma,
Petrograd'dan tüm Rusya'ya
Yayıldı.

Posta, telgraf binaları,
Demiryolu istasyonları,
Elektrik santralları,
Karakollar, silah depoları,
Basımevleri, antrepolar,
Anayollar, köprüler,
Teker teker
Kızıl işçilerin eline geçti.

Kışlık Saray ateş kusuyordu.
Dumana kesmişti Kışlık Saray.
Kan içiciler,
Top ve mitralyözlerin arkasında
Bakanlar odasında toplandı.

25 Ekim 1917.
Petrograd sovyeti tüm gücünü,
Sarayın çevresine yığdı.
Aurora kruvazörü,
Sarayı dövmeye başladı.

Kalın siyah bıyıklarıyla,
Kocaman toprak elleriyle,
Öfkeden patlayacak adeleleriyle,
İşçiler,
Kızıl işçiler,
Duman ve barut içinde,
Kah düşüp, kah sürüklenerek,
Göğü titreten "hurra" naralarıyla
Yüklendi kışlık saraya.

Saat 17.00'de,
Harbiye bakanlığı bölümü düştü.
Saat 20.40'da,
Sovyetler kongresi açıldı.
Saatler ertesi güne devrilmeden,
Kışlık Saray devrildi.

Yaman esti bolşevik rüzgar.
Birer birer devrildi kışlık saraylar.
Emperyalistlerin ve Menşeviklerin,
Saray darbesi umutları,
Tohuma durmadan,
Budandı.
Tarih yeni sahiplerine,
Kızıl sayfalarını açtı.

Tarih sayflarına Menşevikler de,
Sosyalist Devrimciler de girdi.
Devrime,
"Meşru olmayan bir darbe" dediler.
Meşru olmayan işler yaptılar.
Lenin'e bile kurşun sıktılar.
Bugün de onların torunları,
Meşru olmayan işler yapmaya,
Lenin'i ve devrimleri kurşunlamaya,
Devam etmiyorlar mı?

Ozan Öncü
10 Ekim 1988

İTİB'in Londra'da düzenlediği Ekim Devrimi'ni kutlama toplantısında Oktay Bozdağ yoldaşın yaptığı konuşmayı veriyoruz

Türkiy d vrimini zaf re götürelim! 1917 Ekim'inde başlayan dünya devrimini sürdürelim!

Değerli konuklar,
değerli yoldaşlar,

Dünyayı sarsan, yeni bir çağ açan 1917 Büyük Ekim Devrimi'nin 71. yıldönümü tüm işçilere, halklara, hepimize kutlu olsun.

Bu devrimin doğrudan etkileri altında, eski yoldaşlarımızın deyimiyle, onun ateşleri içinde doğmuş bir partinin neferleri olarak, bu yıldönümü, bizi her zaman olağanın ötesinde duygulandırdı, heyecanlandırdı. Ancak tek başına duygu, heyecan bir işe yaramaz. Asıl yapılması gereken, üzerinden kaç yıl geçerse geçsin, her yıldönümünde, bu devrimin zengin deneyiminin şu ya da bu yönünden ders çıkarıp öğrenmek ve dünya devrimini ilerletmektir.

Büyük Ekim Devrimi, dört bir yana karşı döne döne yürütülen yoğun mücadelenin ürünü oldu. II.Enternasyonal'in çöküşü, devrimin zaferini engellemedi, hatta belki destekledi. Yanlışların çöküşü, karşı uçta doğruların toplaşmasına yardım etti. Rusya işçi sınıfı bu çöküşe karşı mücadele içinde daha iyi yetişti. Bolşevik Partisi bu mücadele içinde çelikleşti. Ve o karışık ortamda pırıl pırıl doğruyu net olarak gören ve gösteren Lenin de o mücadele içinde devleşti. Ekim Devrimi'nin yıldönümünü kutlarken, bu koca komünist önderi de engin bir sevgi ve saygı ile anıyoruz.

Tarihinin en sinsi saldırısı

Bilindiği gibi, bu şanlı devrimle doğan Sovyet ülkesi, 71 yıllık tarihi boyunca çok çeşitli tehditlerle karşılaştı, önemli tehlikeler atlattı.

Devrimin hemen ardından, uzunca bir iç savaş dönemi yaşandı. Adı iç savaş, ama sanılmasın ki bu yalnızca ülke içi güçler arasındaydı. Ülke içindeki karşı devrimcileri emperyalistler her düzeyde fiilen ve aktif olarak desteklediler. Sovyet devrimi, uluslararası düşmana karşı savaştı ve kazandı.

İç savaştan sonra, bir süre nefes alan, endüstrileşmeye, ekonomisini yoluna koymaya çalışan ve bunda önemli başarılar da sağlayan Sovyet ülkesi, bu kez de Hitler faşizminin saldırısıyla karşılaştı. Sovyet halkı, akıl almaz boyutlarda bir özveriyle, yıllarca yiğitçe çarpıştı. 22 milyon Sovyet yurttaşı şehit düştü. Sovyetler Birliği, Hitler faşizmine karşı büyük bir zafer elde etti.

Kısacası, Sovyet ülkesi nice tehditleri geri püskürtmüş, nice tehlikeleri üstün başarıyla atlatmıştır. Emperyalizmin, dünya burjuvazisinin açık saldırıları sökmemiştir. Ancak bu güçler, saldırmaktan vazgeçmemiş, sinsi saldırı yolunu seçmişlerdir. Sovyetler Birliği, şu sıralarda tarihinin en sinsi saldırısıyla karşı karşıyadır. Bu sinsi saldırı, "açıklık" çığlıkları ardında, Gorbaçof çizgisi tarafından yürütülmektedir.

Sovyet sistemi kalbinden hançerleniyor

Bu saldırının sinsiliği, komünist kılıfı altında ve bazı gerçeklere dayanılarak yürütülmesinden kaynaklanıyor.

Lenin'den sonraki Sovyet yöneticileri derece derece, çeşit çeşit oportünist yanlışlar yaptılar. Bu yanlışlar, ekonomik, toplumsal ve siyasal alanda çok ciddi çarpıklıklara neden oldu. Zaman içinde çarpıklıklar öylesine birikti ki, bazı şeylerin değişmesi ve bunun da açıkça gündeme getirilmesi gerektiğini son yıllarda artık herkes görüyordu. İşte Gorbaçof, bu yaygın ve doğru gözlemi yakaladı ama onu kötüye kullandı. Komünist bir yenilenme süsü vererek, oportünizmin de ötesinde, karşı devrimci değişimler başlattı.

Gorbaçof'un sözde reformları, işçi sınıfından aktif bir destek görmedi, ama, sinsiliği yüzünden, yeterince açık bir engelle de karşılaşmadı. Bu nedenle Gorbaçof, belki kendi istediğinden biraz daha yavaş olmakla beraber, bildiğini okuyor. Ekonomik-toplumsal alanda, burjuva sınıfı palazlandıracak yönde, dolayısıyla gerici "reform"lar yapıyor. Siyasal alanda da burjuva parlamentarizmine doğru yol alıyor. Böylece, alt yapısıyla, üst yapısıyla, Sovyet sistemini hançerliyor. 71 yıldır her türlü tankın topun vız geldiği Sovyet ülkesi, bu sinsi saldırı nedeniyle büyük bir tehlikeyle, kapitalizme geri dönüş tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Dünya komünist hareketinin komünistliği kalmadı

Sovyetler Birliği böyle bir durumdayken, onun etrafına kümelenmiş olan komünist partilerinin çok farklı bir durumda olması beklenemezdi. Nitekim, son yıllarda, Dünya Komünist Hareketi komünistliğini yitirmiş, yeni sosyal demokrat bir oluşuma dönüşmüştür. Bir süre önce, İtalyan Komünist Partisi, kendini reformlar partisi olarak açıkça adlandırdı. Öte yandan Yağcı'ların TBKP'si de aynı sosyal demokrat çizginin örneğidir.

Yağcı'lar, Marksizm Leninizmin yaşamdan süzüp çıkardığı en temel doğruları, proletarya hegemonyasını, proletarya diktatörlüğünü, hatta sınıf mücadelesini düpedüz reddettiler. Burjuvaziyle aynı sandalda olduklarını, artık kendileri de açıkça söylüyorlar.

Burjuvazi, TBKP'yi legal yapıp, hem işçi sınıfını ve emekçileri, hem de Avrupa demokratik kamuoyunu kandırmayı planlıyor. Bu amaçla son günlerde faşist Evren bile jest yaparak, komünist partisi kurulmalıdır dedi. Ama Evren, "ihtilalci komünizm"i kastetmediğini de özel olarak belirtti.

Bir tek komünizm vardır, o da ihtilalci komünizmdir. Başka bir deyişle, komünizm ihtilalcidir, ihtilalci olmayan bir akıma komünizm denemez. Açıktır ki, burjuvazinin legal yapmayı planladığı, komünist partisi değil, Yağcı'ların, komünistlikle ilgisi kalmamış TBKP'sidir. Bu nedenle bu partiyi komünist göstermek için ellerinden gelen herşeyi yapıyorlar. Neyse ki mızrak çuvala sığmıyor, TBKP'nin bayat reformistliği, farklı sınıfsal niteliği her adımda sırıtıyor.

Tıkanıklık yoktur Doğrunun yolu açıktır

Ekim Devrimi'nin 71. yıldönümünde, Sovyet sisteminin tarihinin en sinsi saldırısıyla ve kapitalizme geri dönme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu söyledik. Bununla bağlı olarak, Dünya Komünist Hareketi'nin komünistliğinin kalmadığını, yeni bir sosyal demokrat oluşuma dönüştüğünü belirttik. Bu söylenenlerden, dünya devriminin önünün tıkandığı gibi bir sonuç mu çıkıyor?

Bu soruyu doğru yanıtlayabilmek için, işte tam da Ekim Devrimi'nin deneyiminden çıkan bazı derslere bakmak gerekir. Ekim Devrimi zafere ulaşmadan önceki durum neydi?

Bugün Dünya Komünist Hareketi dediğimiz ve belli bir örgütsel dokusu olmayan topluluğun yerine, o zamanlar II.Enternasyonal örgütü vardı. Tek tek ülkelerdeki işçi partileri bu örgüte üyeydiler.

1912'de, Avrupa derin bir krizin, bununla bağlı olarak da bir savaşın eşiğindeydi. II.Enternasyonal, bunu gördü, devrimci durumun yaklaşmakta olduğunu, sınıf mücadelesinin yükseleceğini, savaş çıkarsa silahların burjuvaziye çevrileceğini vb. belirledi. Ama 1914'te savaş patladığında, II.Enternasyonal partileri kendi ülkelerinin savaş harcamalarını onaylayarak, kendi burjuvalarının kuyruğuna takıldılar. Sınıf mücadelesini yükselteceklerine, uzlaştılar.

II.Enternasyonal'in çöküşü Ekim Devrimi'ni engellemedi

O zamanlar II.Enternasyonal'in en önemli partisi Almanya'daki partiydi. Bu uzlaşmacılığın başını o çekiyordu. Öte yandan, kuyrukçu tutum almayan, silahını kendi burjuvasına çeviren, devrimci mücadeleyi yükselten tek parti kalmıştı. O da Rusya'daki Bolşevik Partisi'ydi.

Lenin'in önderliğinde Bolşevikler, II.Enternasyonal'in çöktüğünü duyurdular. Burjuvazinin yanı sıra, II.Enternasyonal'i çökerten oportünizme karşı da mücadeleyi yoğunlaştırdılar. Sapla saman ayrıştı. Bu mücadele içinde Bolşevik Partisi, II.Enternasyonal'in daha ilerisinde, devrimci enerji dolu, güçlü bir parti oldu. Ve Rusya'daki devrimci koşullardan yararlanarak, devrimi zafere ulaştırdı.

Büyük Ekim Devrimi, dört bir yana karşı döne döne yürütülen yoğun mücadelenin ürünü oldu. II.Enternasyonal'in çöküşü, devrimin zaferini engellemedi, hatta belki destekledi. Yanlışların çöküşü, karşı uçta doğruların toplaşmasına yardım etti. Rusya işçi sınıfı bu çöküşe karşı mücadele içinde daha iyi yetişti. Bolşevik Partisi bu mücadele içinde çelikleşti. Ve o karışık ortamda pırıl pırıl doğruyu net olarak gören ve gösteren Lenin de o mücadele içinde devleşti. Ekim Devrimi'nin yıldönümünü kutlarken, bu koca komünist önderi de engin bir sevgi ve saygı ile anıyoruz.

Bugünkü çöküntü de devrimi engelleyemeyecektir

Nasıl 1914'te II.Enternasyonal'in çöküşü, Büyük Ekim Devrimi'nin zaferine engel olamamışsa, bugün Dünya Komünist Hareketi'nin reformizme kayarak sosyal demokratlaşması da dünya devriminin yolunu tıkayamayacaktır.

Gorbaçof'lar ve Yağcı'lar, kendi reformist çizgilerini sunarken, gerekçe olarak dünyada devrimci mücadele koşullarının henüz olmadığını ileri sürüyorlar. Ama öte yandan da, dünyadaki yangınları birlikte söndürmek için emperyalist güçlere davetiye çıkarıyorlar. Söndürmek için uğraştıkları yangınlar, dünyada kızışmakta olan devrimci mücadele odaklarının ta kendisidir. Böylece, dünyada devrimci mücadelenin kızıştığını Gorbaçof'lar da itiraf etmiş oluyorlar.

Nitekim, gün yok ki, şu ya da bu zayıf halkadan grev, gösteri, ayaklanma, çatışma gibi haberler duyulmasın. Bunların bazılarında, reformist çizgi yatıştırıcı bir etki yapabiliyor. Ancak bazılarında, bu çizginin ipliğini pazara çıkaran devrimci güçler vardır. Buralarda, reformist çizgi yatıştırıcı değil, devrimci güçleri eğitici, geliştirici etki yapmaktadır. Öyle gözüküyor ki, Türkiye de bu ülkeler arasındadır ve dünya devrimini ileri götürmede önemli bir misyon taşımaktadır.

Ekim Devrimi'ni en iyi kutlamak Türkiye'de devrimi başarmaktır

Emperyalizmin zayıf halkası Türkiye'de, son yıllarda iyice derinleşen sınıf çelişkileri, aynı zamanda hızla keskinleşmektedir. Sınıf mücadelesi yükseliyor. Burjuvazinin yönetemezliği artıyor. Devrimci durum köşeden bize bakıyor.

İşçi sınıfımızın deneyim düzeyiyle, Türkiye'nin nesnel koşullarıyla vb. etkenlerle de bağlı olarak, Türkiye Komünist Partisi, Dünya Komünist Hareketi'nin çöküntüsü dışında kalmıştır. Burjuvazinin yanı sıra, Gorbaçof'ların ve Yağcı'ların yaydığı reformizme ve uzlaşmacılığa karşı da amansız bir mücadele vererek, devrimci bir odak oluşturmakta, güçlenmektedir.

Türkiye'de ateşle barut birlikte varlık göstermektedir. Bu demektir ki, bu salonda olan olmayan hepimizin, tüm bilinçli, ileri işçilerin, Türkiye devrimini zafere ulaştırmak, böylece dünya devriminin yolunu da açmak gibi, tarihsel bir görevi vardır.

Dünyadaki öteki zayıf halkalardaki yangınları söndürmek için burjuvazinin itfaiyesi gibi çalışan Gorbaçof'ları ve Yağcı'ları pratikte sergilemenin, bu yobazların hem Ekim Devrimi'nin kazanımlarını yok etmelerini, hem de yeni devrimlere set çekmelerini önlemenin en etkili yolu, devrimin zafere ulaşmasıdır. Şanlı Ekim Devrimi'nin 71. yıldönümünü bu çağrıyla kutluyoruz:

Türkiye devrimini de zafere götürelim!

1917 Ekim'inde başlayan dünya devrimini sürdürelim!

ANAHTAR

Lenin'in, adeta TBKP'li likidatörlere karşı yazılmış bu yazısını, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, cilt 19, s.372-375'ten çevirdik.

Marksizm ve reformizm

Devrimcilik değil asıl reformistlik dar kafalılıktır. Reformizm ne kadar bulaşırsa işçi sınıfını o kadar zayıflatır.

Anarşistlerin tersine, Marksistler reformlar için, yani yöneten sınıfın iktidarına dokunmadan emekçi halkın yaşam koşullarını ilerletecek önlemler için mücadeleyi kabul ederler. Ama aynı zamanda Marksistler, işçi sınıfının amaç ve çalışmalarını, doğrudan ya da dolaylı olarak, reformlar kazanmakla sınırlandıran reformistlere karşı en kararlı bir mücadele yürütürler. Reformizm, tekil ilerlemelere rağmen sermaye egemenliği varoldukça ücretli köle kalacak işçilere burjuva aldatmacasıdır.

Liberal burjuvazi bir eliyle reformlar verir, öteki eliyle de onları geri alır, bir hiç haline getirir, işçilerin elini kolunu bağlamak için, işçileri ayrı ayrı guruplara bölüp ücretli köleliği sürdürmek için kullanır. İşte bu nedenle reformizm, en iyi niyetli olduğunda bile, pratikte burjuvazinin işçileri çürütüp zayıflatma silahı olur. Tüm ülkelerin deneyimi gösteriyor ki, reformistlere bel bağlamış işçiler daima aldatılmışlardır.

Ve bunun tam tersine Marks'ın teorisini özümsemiş, yani kapitalist erk durdukça ücretli köleliğin kaçınılmazlığını anlamış işçiler ise hiçbir burjuva reformla aldatılamazlar. Kapitalizmin sürdüğü yerde reformların ne uzun ömürlü, ne de uzun erimli olabileceğini kavrayarak, işçiler daha iyi koşullar için mücadele ederler ve bunları ücretli köleliğe karşı mücadeleyi yoğunlaştırmak için kullanırlar. Reformistler işçileri bölmek ve kandırmak için, küçük ödünlerle sınıf mücadelesinden saptırmak için uğraşırlar. Fakat işçiler, reformizmin sahteliğini kavrayıp, reformları sınıfın savaşını geliştirmek ve yaymak için kullanırlar.

Tüm ülkelerin deneyimi gösteriyor ki, reformistlere bel bağlamış işçiler daima aldatılmışlardır. Ve bunun tam tersine Marks'ın teorisini özümsemiş, yani kapitalist erk durdukça ücretli köleliğin kaçınılmazlığını anlamış işçiler ise hiçbir burjuva reformla aldatılamazlar.

Aralarındaki reformist etkiler ne kadar güçlüyse, işçiler o kadar zayıf düşerler, burjuvaziye bağımlılıkları o kadar artar ve burjuvazinin çeşitli bahanelerle reformları geçersizleştirmesi o kadar kolaylaşır. İşçi sınıfı hareketi ne kadar bağımsızsa, amaçları ne kadar derin ve genişse, ve reformist dar düşüncelilikten ne kadar uzaksa, işçilerin ilerlemeleri koruyup kullanmaları o kadar kolaylaşır.

Her ülkede reformist vardır, çünkü her yerde burjuvazi şu ya da bu yolla işçileri çürütmeye ve köleliği kaldırmaktan her türlü umudu çoktan kesmiş, haline razı kölelere çevirmeye bakar. Rusya'da reformistler geçmişimizi inkar eden ve işçileri yeni, açık ve yasal bir parti hülyasıyla oyalayan likidatörlerdir.

Bu yakınlarda St.Petersburg likidatörleri, *Severnaya Pravda* tarafından reformizmle suçlanmalarına karşı kendilerini korumaya zorlandılar. (*Rusya Burjuvazisi ve Rusya Reformizmi, Lenin'in Severnaya Pravda*'daki yazısı, Ağustos 1913-*İ.S.*) Çok önemli bir soruyu aydınlatabilmek için bunların gerekçelerini dikkatle tahlil etmek gerekiyor.

Şimdi bu savununun gerçeklerle uygunluğu nedir onu bir görelim.

Birinci gerçek. Likidatör Sedov, tüm likidatörlerin dedikoduları özetleyerek, Marksistlerin "üç merteği"nden ikisinin artık ajitasyonumuzda geçersiz olduğunu yazdı. Sedov sekiz saatlik işgünü istemini terketmedi, oysa bu, teorik olarak reformlarla da elde edilebilirdi. Tam da reformların ötesine geçen şeyleri karaladı ya da geri plana attı. Bunun sonucunda Sedov, tıpatıp sonul amaç hiçbir şeydir formülünün ifade ettiği siyasete yapışarak apaçık oportünizme düştü. "Sonul amaç" (demokrasi çerçevesinde bile) ajitasyonumuzda gittikçe uzağa kaydıkça bu reformizmdir.

İkinci gerçek. Aynı şekilde likidatörlerin (geçen yılki) malum Ağustos Konferansı da, reformist olmayan istemleri toparlayıp ajitasyonumuzun kalbine çekmek yerine, gittikçe arkalara — ileride olabilecek özel bir yöne — attı.

Üçüncü gerçek. "Eskiyi" inkar ve küçümsemekle onunla ilişiğini kesmekle, likidatörler kendilerini reformizm çerçevesine sınırlıyorlar. İçinde bulunduğumuz durumda reformizm ile "eski"nin reddi arasındaki bağ açıktır.

Dördüncü gerçek. İşçilerin ekonomik hareketi reformizmi aşan belgileri benimsediği anda ("çılgınlık", "havanda su dövmek", vb.'den bahseden) likidatörlerin gazab ve saldırılarına uğruyor.

Sonuç ne? Likidatörler sözde ilke olarak reformizme karşı çıkıyorlar, ama pratikte şaşmadan ona sadık kalıyorlar. Bir yandan kendileri için reformların herşey demek olmadığını temin ediyor, ama ne zaman Marksistler reformizmden öteye geçseler, likidatörler saldırıya geçiyor ya da nefretlerini duyuruyorlar.

Ama işçi sınıfı hareketinin her kesimindeki gelişmeler gösteriyor ki Marksistler, geride kalmak şöyle dursun, reformlardan somut olarak yararlanmak ve onlar için savaşmakta kesinlikle en başta gidiyorlar. İşçi temsilcilikleri seviyesinde Duma seçimlerine bakın — Duma'nın içinde ve dışında temsilcilerimizin konuşmalarına, işçi basınının örgütlenmesine, sigorta reformundan yararlanışımıza bakın, en büyük sendikaya, Metal İşçileri Sendikası'na, vb. bakın — heryerde Marksist işçiler, doğrudan, yakın "günbegün" ajitasyon faaliyetinde, örgütlenmede, reformlar için savaşta ve onları kullanmada likidatörlerden önde gidiyorlar.

Marksistler yılmadan, reform kazanma ve kullanmada tek bir "olanak" bile kaçırmadan çalışıyorlar ve propaganda, ajitasyon, yığınsal ekonomik mücadelede, vb. reformizmin ötesine geçen her adımı değil yermek, destekliyor, sabırla geliştiriyorlar. Marksist kuruluşun tam da varoluşuna saldırmalarıyla, Marksist disiplini yoketmeleriyle, reformizmi ve liberal bir işçi siyasetini savunmalarıyla, işçi sınıfı hareketini ancak örgütsüzleştiriyorlar.

Rusya'da reformizmin, bugünün Rusya'sındaki temel siyasal durumu Avrupa'daki durumla özdeşleştirerek aldığı özgül kurum da gözden kaçırılamaz.

Her ülkede reformist vardır, çünkü her yerde burjuvazi şu ya da bu yolla işçileri çürütmeye ve köleliği kaldırmaktan her türlü umudu çoktan kesmiş, haline razı kölelere çevirmeye bakar. Rusya'da reformistler geçmişimizi inkar eden ve işçileri yeni, açık ve yasal bir parti hülyasıyla oyalayan likidatörlerdir.

Liberalin bakış açısıyla bu özdeşleştirme haklıdır, çünkü liberal, "şükür tanrı'ya bizim de anayasamız var" görüşüne inanır ve savunur. Ekim'in 17'sinden sonra demokrasinin reformizmin ötesine attığı her adım deliliktir, suçtur, günahtır, vb. diye diye burjuvazinin çıkarlarını dile getirir liberal.

İşte pratikte bizdeki likidatörler bu burjuva görüşleri uyguluyorlar, sürekli ve sistematik olarak Rusya'ya (kağıt üzerinde) "açık parti" ve "yasal parti için savaşım" "nakli" yapıyorlar. Diğer bir deyişle, aynen liberaller gibi, Avrupa Anayasası'nı Rusya'ya aktarmayı vazediyorlar. Hem de Batı'da anayasaların kabul ve yerleşmesine yol açan, nesiller hatta yüzyıllar çeken özgün yol olmadan. Deyiş yerindeyse, likidatörlerin liberallerin yapmak istediği, hiç su değdirmeden sırtını yıkamaktır.

Avrupa'da reformizm, aslında Marksizm'i terkedip yerine burjuva "toplumsal siyaseti"ni geçirmektir. Rusya'da likidatörlerin reformizmi yalnızca bununla kalmaz, Marksist örgütün yokedilmesi ve işçi sınıfının demokratik görevlerinin terkedilmesi demektir, bunların liberal bir işçi siyasetiyle değiştirilmesi demektir.

TKP'nin yanında ilk eylemim

Değerli yoldaşlar,
TKP'nin yayın organı *İşçinin Sesi*'ne selam. Bu benim ilk yazım olduğu için çok heyecanlıyım.

Eskiden tanıdığım sözde devrimci kişiler, yani menşevikler, bugün boşluktalar. Burjuvaziye umut bağlamış, neredeyse parazit diyebileceğim kişiler haline gelmişlerdir. Ben de öyle olabilirdim fakat davaya inanmış yoldaşlar ve *İşçinin Sesi* gazetesi, içinde bulunduğum arayışa bir çıkış yolu gösterdi. Titiz bir çalışmanın ürünü olan ve devrimci ahlaka uyan *İşçinin Sesi* gibi bir gazetenin okuyucusu olmak beni çok memnun ediyor.

TKP'nin yanında ilk katıldığım eylem faşist Evren'e karşı yapılan eylem oldu. Benim de özveriyle çalıştığım afişleme, fabrika önlerinde bildiri dağıtımı ve miting ve yürüyüşlerde *İşçinin Sesi* gazetesini satmak beni hem duygulandırdı, hem de çok gururlandırdı.

Tüm yoldaşları devrimci duygularımla selamlarım.

C.Kesim, Batı Berlin

Faşist Evren'i protesto ettik

Yoldaşlar,
Uzun bir zamandan sonra sizlerle yeniden yazışmanın sevinci içerisindeyim. Üzerinden epey geçti ama yine de partimizin kuruluşunun 68. yıldönümünü en içten komünistçe duygularımla kutlar ve hepinizi teker teker kucaklarım.

Yoldaşlar,
Faşist Evren bu sefer de Batı Almanya'dan ve Batı Berlin'den kovuldu. Türkiye'den kovulacağı günler de uzak değil. 17-21 Ekim arası Batı Almanya'ya ve Batı Berlin'e gelen faşist Evren, ayak bastığı her yerde Alman ve Türkiyeli işçilerin, komünistlerin ve devrimcilerin protestosuna uğradı. Emperyalist Batı Alman polisi protestoları engellemek için ne yaptıysa da fayda etmedi. Köln'de 4, Münih'te 21 devrimcinin sokağa çıkmalarını yasakladı. Bu, emperyalist Batı Alman burjuvazisiyle, bıçağı kemiğine dayanmış bizim burjuvazinin nasıl iç içe çalıştıklarını sergiledi. Ama buna rağmen faşist Evren yuhalandı, yumurtalandı, kin ve nefretle protesto edildi. Kısacası kovuldu.

Faşist Evren Batı Berlin'de 3 ayrı yürüyüş ve mitingle protesto edildi. Miting ve yürüyüşlerde, en yaygın olarak, "faşist Evren kovacağız her yerden", "faşist Evren defol", "faşist ve katil Evren" ve "yaşasın enternasyonal dayanışma" sloganları atıldı.

Bizim resmi sosyal-demokratların flama ve slogan yazdıkları kartonlarda ise, teslimiyeti ve hainliği simgeleyen sloganlar yazılıydı. Bunlardan bazı incileri sizlere aktarayım. "Evren'den işkence ve katledilenlerin hesabını talep ediyoruz". Ne kadar nazikler. "Tüm siyasi tutuklulara özgürlük. Genel af". Özgürlüğü ve affı kimden istiyorlar? "Kürt halkının üzerindeki baskılar kaldırılsın. Kürt halkına dil ve kültürel haklar verilsin!" Kim kaldıracak ve kim verecek? Ayrılma hakkı nerede?

Resmi sosyal demokratların özünü ele veren, bunlardan daha güzel slogan yazılamazdı. Bunları herhalde Evren gördü veya duydu ki, hemen bir açıklama yaparak Türkiye'de komünist partisi kurulmalı(!) dedi.

Faşist Evren'in tarih bilgisi herhalde bayağı geri. Türkiye'de komünist partisi 1920'de kuruldu, bu 10 Eylül'de coşkuyla 68. yaşını kutladı ve illegal savaşıyor. Şayet Yağcı ve "bileşiği" Sargın'ın TB"K"P'sini diyorsa, ki yüzde yüzbin onu diyor, onları da partimiz ve partimizle beraber Türkiye işçi sınıfımız tarihin çöplüğüne atacaktır.

Faşist Evren, seni her yerden, Yağcı'ları da Türkiye sol hareketi içinden kovacağız!

En içten komünistçe selamlarımla.

M. Deniz, Batı Berlin

Faşist Evren'in Federal Almanya'ya yaptığı ziyaret öncesinde, Batı Berlin'deki yoldaşlarımızın Türkiyeli işçi ve emekçiler arasında fabrika önlerinde dağıttıkları bildiriyi yayınlıyoruz.

BİLDİRİ

Faşist Evren binlerin alkışlarıyla değil, işçilerin protestolarıyla karşılaşacaktır

İşçi ve emekçi arkadaşlar,
12 Eylül döneminin cunta başı, nice devrimci işçi ve gencin ölümünden sorumlu, cezaevlerinde nice insanın üzerinde insanlık dışı uygulamaların baş sorumlusu faşist Evren Batı Almanya'ya geliyor. Faşist Kenan Evren'i, işçi sınıfımızın, Kürt halkının ve öğrenci gençliğin kabaran mücadelesiyle her yönlü dayanışma içerisinde olduğumuzu göstererek, onu ve onun şahsında Türkiye'deki gerici rejimi nefretle lanetleyerek karşılayalım.

Türkiye'deki faşizm halkın giderek yoğunlaşan tepkisi karşısında çoktan çözülüp gitmiştir. Bunca siyasal partinin bulunduğu, sosyalist adını taşıyan bir partinin kurulmuş olduğu, Yağcıların TB'K'P'sine legalite konusunun gündemde tutulduğu ve türlü sol dergilerin yayınlandığı bu siyasal ortama faşizm denemez. Çok sayıda sol örgüt, kimisi bilerek, kimisi bilmeyerek bu yanlışı yapıyor. Bugünkü ortama faşizm dersek, faşizme iltifat etmiş oluruz.

Türkiye'de bir gerici rejim var. Biz tabii ki bunu beğenmiyoruz, istemiyoruz. Amacımız bu gerici rejimi kökünden yıkmak, işçinin, emekçinin gerçek demokratik yönetimini kurmaktır. Bu ise, gerici düzene faşizm diyerek veya faşizm var diye ağlayarak değil, işçi sınıfının önderliğinde gerçekleştirilecek devrimle olur. Bugünkü görevimiz budur.

Böyle bir ortamda burjuvaziyle pazarlık edip, teslimiyet yoluyla burjuva legalitesine yamanan Yağcı ve TB'K'P'sinin gördüğü işlev demokrasi mücadelesi vermek değildir. Onların işi, işçi sınıfının, Kürt-Türk tüm emekçilerin gerçek demokrasi için verdiği devrimci mücadeleyi burjuvazinin kuyruğuna takmak ve yatıştırmaktır. Ama ne yaparlarsa yapsınlar Yağcı ve TB'K'P'si tarihe yağcı olarak geçecektir.

Saf kan burjuva partisi olan SHP'nin Batı Almanya'daki şamatacıları, Evren'i karşılama töreninde bütün demagojilerini göstereceklerdir. Sosyal demokratlar, resmi sosyal demokratlar, sağıyla, soluyla burjuvazi ne kadar şamata yaparsa yapsın, faşist Evren burada işçilerden şamarı yiyecektir. Faşist Evren'i ve onun şahsında gerici rejimi işçiler lanetleyecektir. İşçi sınıfımızın faşist Evren'i Türkiye'den de kovacağı günler uzak değildir.

Faşist Evren kovacağız biz seni heryerden!
Yaşasın işçi sınıfımız ve onun mücadelesi!
Yaşasın partimiz TKP!

TKP
Batı Berlin

İŞÇİNİN SESİ YAYINLARI İŞÇİNİN SESİ YAYINLARI İŞÇİNİN SESİ YAYINLARI İŞÇİNİN SESİ YAYINLARI

Türkiye'deki okurlarımız, listemizden seçtikleri yayınları, karşılığında 4 kitap yollayarak elde edebilirler.

EMPERYALİZMİN ZAYIF HALKASI-TÜRKİYE
R.Yürükoğlu, Mart 1980
Yay.no.7 Fiyatı:2.50 Sterlin
PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ
R.Yürükoğlu, Eylül 1979
Yay.no.8 Fiyatı:1.00 Sterlin
PARTİ DİSİPLİNİ
Cemil Silahtar,
Yay.no.9 Fiyatı:1.00 Sterlin
ÜÇÜNCÜ PROGRAM VE GÖREVLERİMİZ
R.Yürükoğlu, Eylül 1979
Yay.no.10 Fiyatı:1.00 Sterlin
TOPLUM SÖZLEŞMELER VE DEVRİM SAVAŞIMI
Emine Engin, Ekim 1979
Yay.no.11 Fiyatı:1.50 Sterlin
AÇIK MEKTUP
Veli Dursun, Şubat 1980
Yay.no.12 Fiyatı:1.00 Sterlin
TKP LENİNCİLER KONFERANSI KARARLARI 1980
Yay.no.13 Fiyatı:1.00 Sterlin
SINIF SAVAŞININ VARDIĞI AŞAMA VE KOMÜNİST PARTİSİNİN TAKTİKLERİ
R.Yürükoğlu, Haziran 1980
Yay.no.14 Fiyatı:1.00 Sterlin
KÜRT SORUNU
Süleyman Sakalı, Ağustos 1980
Yay.no.15 Fiyatı:2.00 Sterlin
PROPAGANDA VE AJİTASYONUN GÜNCEL SORUNLARI
R.Yürükoğlu, Ekim 1980
Yay.no.16 Fiyatı:1.50 Sterlin
SOSYALİZM ÜSTÜN GELECEKTİR
R.Yürükoğlu, Ekim 1980
Yay.no.17 Fiyatı:1.00 Sterlin
KIBRIS SORUNU
Emine Engin, Yıldırım Girneli
Ekim 1980, Yay.no.18 Fiyatı:1.00 Sterlin
12 EYLÜL FAŞİST DARBESİ VE TKP EŞGÜDÜM KOMİTESİ KARARLARI
Aralık 1980, Yay.no.19 Fiyatı:1.00 Sterlin
TKP LENİNCİLER KONFERANSI TUTANAKLARI
Aralık 1980, Yay.no.20 Fiyatı:5.00 Sterlin
TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI KARARLARI 1981
Mart 1981, Yay.no.21 Fiyatı:1.50 Sterlin
BU KAVGA GELECEK KAVGASIDIR
R.Yürükoğlu, Eylül 1981
Yay.no.22 Fiyatı:1.50 Sterlin
GÜVENLİKLİ ÇALIŞMA
Hasan Derin, Kasım 1981
Yay.no.23 Fiyatı:2.00 Sterlin
KANKUN KONFERANSI VE DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ
R.Yürükoğlu, Ocak 1982
Yay.no.24 Fiyatı:95 pence
YAŞAYAN SOSYALİZM
R.Yürükoğlu, Ocak 1982
Yay.no.25 Fiyatı:2.00 Sterlin
AFGANİSTAN DEVRİMİ
Emine Engin, Ocak 1982
Yay.no.26 Fiyatı:2.00 Sterlin
YAŞADIKÇA/SOLDIER ON/SO LEBEN WIR
S.Erek, Ağustos 1982
Yay.no.27 Fiyatı:4.50 Sterlin
SOSYALİZM VE DEMOKRASİ
R.Yürükoğlu, Ekim 1982
Yay.no.28 Fiyatı:1.50 Sterlin
DURUM VE GÖREVLERİMİZ
R.Yürükoğlu, Ekim 1982
Yay.no.29 Fiyatı:1.50 Sterlin
GEÇİCİ YOL ARKADAŞLARI
Ekim 1982, Yay.no.30 Fiyatı:1,50 Sterlin
TKP DAVASI İDDİANAMESİ
Aralık 1982, Yay.no.31 Fiyatı:2.00 Sterlin
EĞİTİM EL KİTABI
Şubat 1983, Yay.no.32 Fiyatı:1.50 Sterlin
TKP'DE TARTIŞMALAR 1981-1982 — BELGELER
H.Erdal, Mart 1983
Yay.no.33 Fiyatı:1.00 Sterlin
TKP'MİZİ YÜKSELTELİM
H.Erdal, Mart 1983
Yay.no.34 Fiyatı:1.50 Sterlin

***İŞÇİNİN SESİ* CİLTLERİ**
1.Cilt (96-129) Fiyatı:10.00 Sterlin
2.Cilt (130-159) Fiyatı:10.00 Sterlin
3.Cilt (160-200) Fiyatı:15.00 Sterlin
4.Cilt (201-236) Fiyatı:15.00 Sterlin
5.Cilt (237-253) Fiyatı:15.00 Sterlin
6.Cilt (254-275) Fiyatı:15.00 Sterlin
7.Cilt (276-300) Fiyatı:15.00 Sterlin

***İŞÇİNİN SESİ* DERLEME DİZİSİ**
TARİHİN SAVAŞ ÇAĞRISI
Derleme dizisi: 1, Şubat 1987
Yay.no.50, Fiyatı:2.00 Sterlin

YENİ ÇIKTI
MERHABA Şiirler
Ozan Öncü: Mart 1988
Yay.no.52, Fiyatı: 2.50 Sterlin

TKP-EK GENİŞLETİLMİŞ TOPLANTI KARARLARI
Nisan 1983, Yay.no.35 Fiyatı:1.00 Sterlin
NEDEN FAŞİST DİYEMİYORLAR
Emine Engin, Nisan 1983
Yay.no.36 Fiyatı:1.50 Sterlin
TKP-EK TOPLANTI KARARLARI
Mart 1983-Ağustos 1983
Yay.no.37 Fiyatı:1.00 Sterlin
GRENADA'DA ŞEHİT DÜŞEN KÜBALI İŞÇİLERİN ARDINDAN
Fidel Castro, Aralık 1983
Yay.no.38 Fiyatı:90 pence
İYİ BİR ÖNCÜ DEĞİL, KÖTÜ BİR ARTÇI BİLE DEĞİL
R.Yürükoğlu, Şubat 1984
Yay.no.39 Fiyatı:1.50 Sterlin
YABANCI İŞÇİLER SORUNU — YAZILAR
Haziran 1984, Yay.no.40
Fiyatı:1.50 Sterlin
KÜÇÜK BURJUVAZİ VE DEVRİM SAVAŞIMI
Ali H. Karadağ, Temmuz 1984 Yay.no.41
Fiyatı:1.00 Sterlin
FAŞIZMIN ÇÖZÜLÜŞÜ
R.Yürükoğlu, Eylül 1984
Yay.no.42 Fiyatı:2.50 Sterlin
EŞGÜDÜM KOMİTESİ VE ÜST BÜRO TOPLANTILARI TUTANAKLAR
10 Eylül-18 Ekim 1984
Aralık 1984, Yay.no.43
Fiyatı:3.00 Sterlin
TKP-İŞÇİNİN SESİ 5.(1). KONGRE 1985 BELGELER Haziran 1985,
Yay.no.44 Fiyatı:2.00 Sterlin
TKP-İŞÇİNİN SESİ PROGRAM
Yay.no.45 Fiyatı:1.00 Sterlin
İSPANYA'DA FAŞİZMİN ÇÖZÜLÜŞÜ
Mehmet Kurtalan, Ekim 1985
Yay.no.46 Fiyatı:2.00 Sterlin
KIRKIN YARISI-CİLT I
Basında Çıkmış Yazılar
R.Yürükoğlu, Kasım 1985
Yay.no.47 Fiyatı:7.50 Sterlin
ÖRGÜT VE ÖRGÜTÇÜ
R.Yürükoğlu, Ocak 1986
Yay.no.48 Fiyatı:2.50 Sterlin
KIRKIN YARISI - CİLT II
Basında Çıkmış Yazılar
R.Yürükoğlu, Ağustos 1986
Yay.no.49 Fiyatı:7.50 Sterlin
OPORTÜNİZME KARŞI SAVAŞ VE TKP'NİN LENİNCİ BİRLİĞİ İÇİN
Hızır Kaya, Elif Toprak, Haziran 1987
Yay.no.51, Fiyatı:2.00 Sterlin

SHP "12 Eylül ve sonuçları" önergesiyle cibiliyetsizliğini sergiledi

Hesap s rmak nered ee, SHP ner de?

İnönü'nün söyledikleri, SHP'nin suçlulardan neden hesap soramadığını ve soramayacağını açıkça gösteriyor. Onlar parlamento, Anayasa Mahkemesi ve Silahlı Kuvvetler gibi burjuva devlet kurumlarını zedelemeden bir "hesap sormak"tan sözediyorlar.

SHP Kars milletvekili Mahmut Alınak ve 64 milletvekili "12 Eylül ve sonuçları" ile ilgili bir önerge hazırladılar. Hazırlanan bu önerge meclis başkanlığına verilerek mecliste tartışılacaktı. Ama SHP gurup yönetimi "konu önce SHP TBMM gurubunda tartışılsın" diyerek önergeye vize vermedi.

Önerge 12 Eylül "askeri yönetiminin" ülkenin ekonomik, demokratik ve politik yaşamında önemli yasal değişiklikler yaptığını belirtiyordu. Tanklarla parlamentoyu dağıttığını, partileri, sendikaları, demokratik kuruluşları kapattığını, yöneticilerini tutukladığını, kanun hakimiyetinin yerini cop ve süngü hakimiyetinin aldığını, işverenlere geniş haklar tanınırken işçilerin toplu sözleşme ve grev haklarının yok edildiğini ve demokrasinin "paçavra gibi ezildiği"ni söylüyordu. Yani gerçekte önerge atla deve de değildi.

Kendilerinin söylediğine göre önergeyi hazırlayanların amacı 12 Eylül döneminin tartışılması, yanlışlıklarının ortaya çıkarılarak, bunlara neden olanların cezalandırılmasıydı. Ama bu amaca ulaşılamadı. Önerge geri çekildi. Bu süreç içinde edilen sözler, alınan tutumlar, SHP'nin cibilliyetini sergilemek açısından çok öğreticidir.

İnönü önergeye karşı yaptığı açıklamada şunları söyledi:

"Arkadaşlar dikkatli olalım. 12 Eylül konusunda bizim muhatabımız ANAP'mı? Önergeyi verdik, muhatabımız kim olacak? Bunu kendi kendinize hiç düşündünüz mü? Silahlı Kuvvetler'i hedef almak, halkı rahatsız etmek demektir.

"Devletin temel kuruluşlarına karşı mücadele etmemeliyiz. Silahlı Kuvvetler'i karşımıza almamalıyız...

"... Türkiye'de kim suç işlemişse, haksızlık yapmışsa hesap sorulmalıdır. Bugün sorulur, yarın sorulur... Ancak bunu yaparken parlamento, Anayasa Mahkemesi, Silahlı Kuvvetler gibi demokrasi ve devletin temel kurumlarını zedelememek hepimizin görevi olmalıdır." (*Hürriyet*, 4 Kasım 1988)

İnönü'nün söyledikleri, SHP'nin suçlulardan neden hesap soramadığını ve soramayacağını açıkça gösteriyor. Onlar parlamento, Anayasa Mahkemesi ve Silahlı Kuvvetler gibi burjuva devlet kurumlarını zedelemeden bir "hesap sormak"tan sözediyorlar.

Şu işe bakın siz. 12 Eylül faşizminin hesabı sorulurken ordu zedelenmeyecekmiş, öteki devlet kurumları zedelenmeyecekmiş. Ve bu kurumlar, hem de faşizmin vurucu gücü olan Silahlı Kuvvetler falan demokrasinin temel kurumlarıymış(!). Bu sözlerden SHP'nin demokrasi anlayışının da ne menem birşey olduğu ortaya çıkıyor.

İnönü "burjuva devlete ilişmeyin" diyerek milletvekillerini hizaya soktu: "Devletin temel kurumlarına karşı mücadele etmemeliyiz" demek hiçbir şey yapmamaktır. Burjuva devletin koruyucusu olmak, halkı aldatmak, yanlış kanallara sürmek demektir. Zaten SHP'nin işlevi de budur.

İnönü'nün uyarılarından sonra önergeyi veren SHP Kars milletvekili Mahmut Alınak, konunun SHP gurup yönetim kurulunda yeterince tartışılarak açıklığa kavuştuğunu(!) belirtti. 12 Eylül öncesi terör ve kargaşanın nedeninin halk değil ABD, CIA, MIT ve Kontgerilla olduğunu söyledi. Genel başkan İnönü'nün tavrına ve parti disiplinine uyarak önergeyi geri çektiğini açıkladı.

Böylece tüm SHP'nin cibiliyetsizliği sergilenmiş oldu. Önerge sahipleri onca tartışma sonunda "12 Eylül öncesinin terör ve kargaşasının nedeni olarak halkı görmediklerini" açıklıyorlar. Ve önergeyi geri çekiyorlar. Bilinç altları böyle ara sıra sözlerine de yansıyor. Neredeyse 12 Eylül'ün suçlusu diye halktan hesap soracaklarmış. Neyse ki suçlunun halk değil ABD, CIA, MIT ve Kontgerilla olduğunu anlamışlar(!) Bu dört ismi koyuyorlar, burjuvaziyi, devleti ve onun diğer sözlerdir. SHP halka malolan bu sözleri kullanarak halkın devrimci duygularını sömürmek istiyor.

Plan işleseydi, sosyal demokratlar, 12 Eylül'e kendi burjuva parlamentolarından vize alacak ve gene o parlamentoda tartışarak çıkan kararlar doğrultusunda burjuvazinin kendi seçmiş olduğu kurbanlardan hesap soracak(!), sonra da halka dönüp "bakın 12 Eylül'ün sorumlularını ortaya çıkardık ve hesap soruyoruz" diyerek sözümona "solculuk" yapacaklardı.

kurumlarını bir çırpıda temizlemeye çalışıyorlar.

Önerge sahibi SHP'lilerin halkımıza malolmuş "hesap soracağız" sözlerini kullanmaları da boşuna değildir. Bu sözler komünistlerin, devrimcilerin, işçi sınıfının burjuvaziye karşı kullandığı

Bu tam da sosyal demokrasiye yakışan bir yöntemdir.

Ama Türkiye burjuvazisinin kendi düzenini aklamak için bile bunu yapmaya tahammülü yoktur. Çünkü Türkiye'de bunun ortamı yoktur. Sınıf çelişkileri o kadar keskindir ki şaka hemencecik başka şeye dönüşüverir. Halk hesap sormanın gerçeğine yönelir.

Çoşkun Kırca bu konunun nazikliğini dile getirdi ve yalnız SHP'ye değil 12 Eylül dönemine eleştirel yaklaşan herkese karşı yüksek perdeden bir uyarı yaptı. Devletin, silahlı kuvvetlerin, bir bütün olarak egemen sınıfın yönetim mekanizmalarının yıpratılmaması gerektiğine dikkati çekti. Coşkun Kırca şöyle dedi:

"... Gereksiz bazı şeyler yapılmıştır. Ama bu sadece bir-iki paşanın eseri değildir. 12 Eylül'de silahlı kuvvetler, her bir unsurunun kişisel olarak değişik düşünceleri olmuş bulunsa dahi bir bütün halinde hareket etmiştir. Bunu da milletin, ve devletin çok üstün çıkarlarına uygun olduğunu iyiniyetle düşünerek yapmıştır. İyiniyeti sadece kendilerinde gören askerler ne kadar haksızsa, askerde de sadece kötü niyet gören siviller bir o kadar haksızdır. İntikam mı alacaksınız? Yok canım! Buyurun bütün Türk Silahlı Kuvvetleri'nden alın. Bir-iki paşayı kamuoyu önünde zora sokunca onlardan intikam alınmasına izin verileceğini sananlar varsa bunlar sadece hayal görmektedir."

Coşkun Kırca'nın da çok güzel ifade ettiği gibi 12 Eylül faşist darbesi birkaç generalin kötü niyetiyle gerçekleşmemiştir. Burjuvazi bir bütün olarak kendi yaşamının geleceği açısından faşizmi gerekli görmüştür. Öyleyse 12 Eylül'ün sorumlusu burjuvazinin ta kendisidir. Ondan hesap sormak da bu devleti, kapitalizmi tüm kurumlarıyla birlikte yıkmakla olur. İşçilerin hesap sorması böyle olacaktır. Eğer SHP 12 Eylül'ü yargılayacak, hesap soracaksa buyursun hodri meydan. Ama SHP'nin tüm çabası hesap sormak filan değil, işçi sınıfının hesap sorma isteminin bir an önce önünü almaya çalışmaktır. Hesap soracak olan sınıf SHP'yi de hesap verecek olan sınıftan ayrı görmüyor.

Mehmet Erenler

Waldheim Türkiye'deki yandaşlarını ziyaret etti

Suçlunun suçluları ziyareti

Klarsfeld'in eylemleri ne yazık ki sistemi aklamaya yarıyor, emperyalistler arası çelişkilerde bir tarafın elinde koz oluyor. Son Türkiye eyleminde de 50 yıl öncesinin savaş suçlusu Waldheim'a karşı 10 yıl öncesinin iç savaş suçlusu Evren'den destek istedi.

Nazi suçlusu Kurt Waldheim Kuveyt Havayolları'na ait bir uçakla 2 Kasım'da Türkiye'ye geldi. Gürültüyle geldi, gürültüyle gitti.

Waldheim'ın Türkiye'ye gelmesini, İsrail'in ve Yahudi lobilerinin etkisiyle, ABD ve Avrupa ülkeleri yadırgadılar. Bu ülkelerin tepkisine paralel olarak, Türkiye burjuvazisi içinden de şikayetler duyuldu. Türkiye'nin çıkarlarının Avrupa ülkeleri arasında zedeleneceğini dile getirerek Waldheim'ın gezisine karşı çıkanlar oldu.

Bunlara yanıt olarak bir yandan Mesut Yılmaz şöyle dedi: "Bu resmi bir ziyaret değil. Ülkesine dönerken Türkiye'de konaklamak istediğini bildirdi. Bizim devlet geleneğimizde gelmek isteyenleri reddetmek yoktur". Ama öte yandan da, pisliğe daha derin batmamak için epey ter döktüler. Ne cumhurbaşkanı, ne de başbakan karşılamada bulunmadı. Waldheim Ankara yerine İstanbul'a getirildi. Waldheim'la Evren'in fotoğrafı basında çıkmasın diye iki cumhurbaşkanının buluşması fotoğraf çekme yasağı olan Kalender Orduevi'nde gerçekleşti.

Şu diplomasiye bakın! Faşist Evren, savaş suçlusu Waldheim'ı karşılamaktan, onunla el sıkışmaktan, fotoğraf çektirmekten çekindi. Faşizme karşı geçinen birçok kesim de, Evren'in faşistliğini "unutarak", yüksek "ulusal" çıkarlar adına, Waldheim'ın Türkiye'yi ziyaretine takılıp kaldı.

Waldheim'ın gezisi sırasında en çok dikkati çeken ve kendinden söz ettiren, Nazi avcısı Alman Beatte Klarsfeld oldu. "Lyon Kasabı" olarak tanınan Klaus Barbie'nin izini sürerek Bolivya'da bulan ve mahkemeye çıkmasını sağlayan Beatle Klarsfeld üç kişiyle birlikte Waldheim'ı İstanbul'da iki kez protesto etti.

Evren Acıbadem'deki bir lisenin açılışına gelirken pankart açan göstericiler, "sayın Evren savaş suçlusu Waldheim'ı kabul etmeyin" diye bağırdılar.

Evren'in orduevinde verdiği yemek sırasında da "Nazi Waldheim" diye bağıran göstericiler pankartlarını açtılar. Polisin engel olmak istemesi üzerine, göstericiler, eylemlerini bir süre daha oturarak sürdürdüler.

Nazi avcısı Beatle Klarsfeld'in yılmadan, yorulmadan dolaşıp binlerce insanın kanını döken Nazileri tek tek ortaya çıkarıp teşhir etmesi, faşizmin insanlık düşmanı uygulamalarını insanların tanımasını sağlaması takdir edilecek bir savaşımdır. Ama bunun yalnızca Nazi suçlulara yönelik olması, bir yandan başka faşist suçluları, öte yandan da sistemi temize çıkarıyor.

Faşist Evren'den, savaş suçlusu Waldheim'ı kabul etmemesini talep etmek, tutarlı bir eylem türü olmaktan çok uzaktır. İkisini birden aynı kefeye koyup halka götürmek gerekir.

Sonra, kişilerin cezalandırılması konusunu tek başına vurgulamak, Nazilerin, savaş suçlarının, Evren'lerin vb. kapitalizmle olan bağını gizliyor. Faşizm kapitalizmin ürünüdür. O kendi ürününü cezalandıramaz, ancak cezalandırıyor gibi görünerek kendini temize çıkarır.

Nitekim Klarsfeld'in eylemleri ne yazık ki sistemi aklamaya yarıyor, emperyalistler arası çelişkilerde bir tarafın elinde koz oluyor. Son Türkiye eyleminde de 50 yıl öncesinin savaş suçlusu Waldheim'a karşı 10 yıl öncesinin iç savaş suçlusu Evren'den destek istedi.

Mehmet Erenler